

Законодавчий спам

Верховна Рада за 23 хвилини прийняла закон про імпічмент, який можна буде скасувати рішенням Конституційного Суду

» стор. 2

У режимі неможливого

Нова влада спробує за 10 днів створити водночас «народний» і «економічний» Держбюджет-2020: маючи суттєвий дефіцит надходжень у 2019 році та низку хронічних проблем

» стор. 10

Жуков програв битву Феміді

Учора окружний адміністративний суд Харкова скасував повернення проспекту Петра Григоренка імені радянського маршала Георгія Жукова

» стор. 3

Україна молода

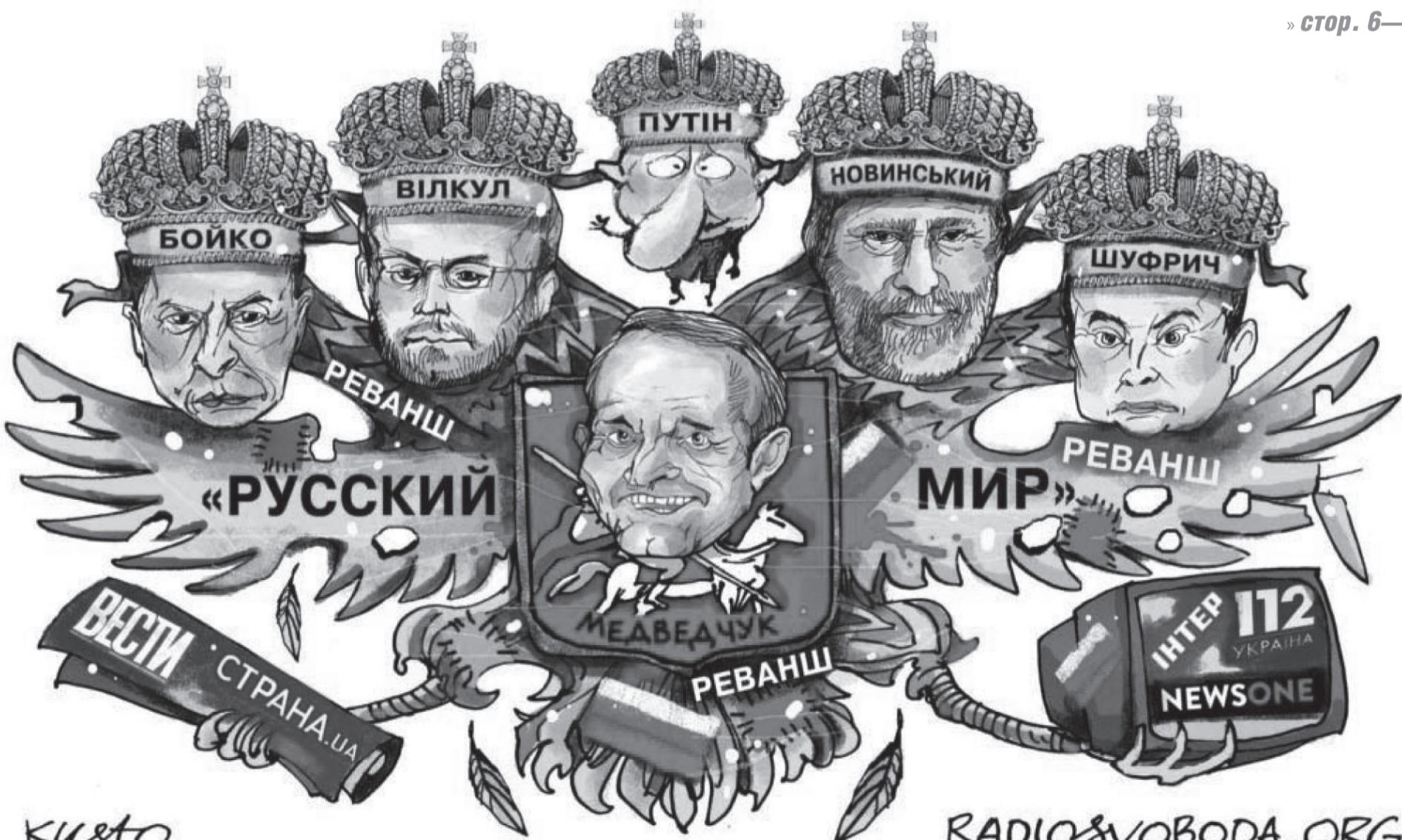
Середа, 11 вересня 2019 року

№ 101 (5558)

Вони працюють!

Агентура КДБ-ФСБ-РПЦ в Україні: чого ми не знали про добре знайомі обличчя

» стор. 6—9

RADIOSVOBODA.ORG
RFE/RL

Поспішіть передплатити «Україну молоду» на четвертий квартал!

стор. 15

«Патріоти повідомили, що наказ про зняття прапорів дав головний консультант головного департаменту регіональної політики офісу президента України Горбенко Ігор Володимирович. Сподіваюсь, що то було лише непорозуміння, а не системна антидержавницька політика».

Мирослав Гай
Військовий блогер

■ ПАРЛАМЕНТ

Законодавчий СПАМ

Верховна Рада за 23 хвилини прийняла закон про імпічмент, який можна буде скасувати рішенням Конституційного Суду

Катерина БАЧИНСЬКА

Немов принтер у швидкісному режимі, депутати дів'ятого скликання «приймають» закони. Уже вкторе вони голосували, не читаючи та не тримаючи в руках їхніх проектів. Учора ж на кону був один із найважливіших — про імпічмент. У підсумку 245 парламентарів (244 представники «Слуги народу» та один позафракційний) ухвалили документ, проте з порушенням регламенту та можливістю його скасування.

Суперечки, крики та невдоволення. Після вступних слів від голів фракцій спікер парламенту Дмитро Разумков несподівано заявив, що сьогодні розглядатимуть закон про імпічмент не лише в першому читанні, а й у цілому. Це стало несподіванкою, бо напередодні на Погоджувальній раді депутати вирішили голосувати за цей законопроект 12 вересня, тобто в четвер.

23 хвилини обговорень, заперечень і переконань про те, що не варто порушувати регламент і приймати закони для телевізійної картиночки. Депутати від партій «Голос», «ЄС» та «Опозиційна платформа — За життя» з трибуни заявляли, що така процедура є порушенням.

Представник партії «Голос» Роман Лозинський сказав, що цей закон не дає ніяких можливостей для звільнення глави держави і його прийняття стане просто формальністю: «Цей сміливий крок не має ніякого значення, якщо за нього голосувати у такому вигляді. Можливо, президента обманули, але цей законопроект про імпічмент насправді не змінює абсолютно нічого. Це збірник, у який увійшли статті Конституції. Це лише фасадна реформа, яка не змінює нічого. Щоб щось змінити, необхідні зміни до 111-ї статті Конституції».

Але, як кажуть у народі, собаки гавкають, а караван іде. Представник президентської партії «Слуга народу» Олександр Корнієнко з трибуни закликав ухвалювати закон у цілому і не відтягувати цю процедуру, додавши, що минулого тижня депутати були ефективними, проте треба працювати швидше та більше.

Виступив із трибуни й колишній спікер парламенту Андрій Парубій, нагадавши, що насправді парламент уже проголосував за закон про імпічмент президенту: «Верховна Рада восьмого скликання ще 6 червня проголосувала за Закон про імпічмент, але президент Зеленський його не підписав. Ми готовали цей закон спільно з європейцями впродовж п'яти років. За нього голосували навіть опозиційні партії. Не треба нам законодавчого спаму, варто, щоб президент підписав попередній закон. А те, що зараз відбувається, — це просто видимість «ефективності» роботи».

Із Парубієм погодився й представник «Опозиційної платформи — За життя», назвавши закон про імпічмент, який схвалив попередній парламент, досконалім. «Таке рідко буває, але я погоджуся з представником Блоку Петра Порошенка, що попередній законопроект про імпічмент був ідеальним. А от ця процедура голосування, яку ми зараз маємо, є порушенням закону», — заявив депутат від «ОПЗЖ» Нестор Шуфрич. Він також додав, що варто було б не придумувати законопроекти, а зняти недоторканність із президента, так само, як депутати зняли її з самих себе.

До прийняття закону про імпічмент необхідні були зміни до Конституції, проте депутати їх проігнорували. А голосуючи в першому читанні та в цілому, народні обранці вже вкторе порушили регламент. Адже парламент не зважив на норми щодо двотижневої перерви між першим і другим читаннями, а також надання депутатам можливості внести поправки в документ. Таким чином законодавчо цей закон Конституційний Суд легко зможе скасувати.

Леонід ШКІЛІНДЕЙ

Військовий блогер Мирослав Гай поінформував: «Радий повідомити, що після скандалу, який ми здійняли, щодо ганебного факту зняття українських прапорів, які начебто провокували росіян, — прапори повернуто. Українські патріоти Луганщини, за підтримки ЗСУ, підняли прапори над Станицею, — написав він на своїй сторінці в соцмережі «Фейсбук». — Патріоти повідомили, що наказ про зняття прапорів дав головний консультант головного департаменту регіональної політики офісу президента України Горбенко Ігор Володимирович. Сподіваюсь, що то було лише непорозуміння, а не системна антидержавницька політика. Шкода, коли від дурнуватих рішень страждає і репутація самого інституту президента. Я безмірно вдячний патріотам Луганщини за громадянську позицію та вчасне реагування. Станиця українська. Слава Україні!» Офіційних коментарів щодо цієї ситуації ще немає.

Як, утім, немає офіційних коментарів і щодо слів президента про «процес розведення військ у два етапи: спочатку Золоте — Петрівське, а потім — розведення по всій території та припинення вогню повною мірою й припинення війни». Про це він сказав у Борисполі на зустрічі з поверненими на Батьківщину бранцями Кремля та моряками, яких росіяни взяли у полон під час переходу в Керченські затоці.

Тим часом упродовж минулої доби було зафіксовано 13 випадків порушення режиму припинення вогню.

■ НА ФРОНТІ

Руки геть від СИньо-Жовтого!

Над Станицею Луганською замайоріли повернуті на свої місця державні прапори України

Танк з триколором на українській землі.

Малюнок Миколи КАПУСТИ.

на вогню збройними формуваннями Російської Федерації та їхніми найманцями.

Противник обстрілював позиції підрозділів Об'єднаних сил із заборонених Мінськими угодами калібрів озброєння, а також із гранатометів різних систем і стрілецької зброї.

На донецькому напрямку в районі відповідальності оперативно-тактичного угруповання «Схід» противник обстріляв позиції Об'єднаних сил неподалік Водяного, Новоріцького, Авдіївки, Опітного, Павлополя.

На луганському напрямку в районі відповідальності оперативно-тактичного угруповання «Північ» ворог гатив по наших захисниках поблизу населених пунктів Зайцеве, Троїцьке, Причепилівка.

За минулу добу внаслідок ворожих обстрілів один військовослужбовець ОС отримав бойове поранення.

За інформацією української сторони спільнотного центру з контролю та координації питань припинення вогню та стабілізації лінії розмежування сторін, збройні формування РФ, порушуючи Мінські домо-

вленості та режим припинення вогню, 8 вересня обстріляли населені пункти Верхнє Торецьке та Лебединське, застосувавши заборонені Мінськими домовленостями міномети 82-го та 120-го калібрів. Загалом противник випустив

по цивільній інфраструктурі та житлових будівлях 6 мін. 9 вересня 8 ворожих мін калібріу 82 мм лягли в селищі Зайцеве. Українська сторона СЦКК звертає увагу, що збройні формування Російської Федерації та її найманці продовжують грубо порушувати встановлений режим «Тиша».

■ ЖИТТЯ В ОКУПАЦІЇ

НОВИХ В'ЯЗНІВ ХАПАЮТЬ

Російська ФСБ затримала двох громадян України в анексованому Криму

Іван БОЙКО

Російські окупанти продовжують затримувати українців. Зокрема, як повідомляють у прикордонному управлінні російської ФСБ в анексованому Криму, дніами на адміністративній межі півострова з Херсонщиною було затримано двох українців, які нібито «перебувають у федеральному розшуку».

За інформацією ФСБ, один із затриманих — 40-річний житель Хмельницької області, який слідував на півострів через окупаційний пункт пропуску «Джанкой». Цей українець нібито ще «з квітня 2019 року оголошений у федеральний розшук за шахрайство у великих розмірах, яке він склав на території півострова».

Також загарбники повідомляють про затримання в окупованому пункті пропуску «Армянськ» під час виїзду з півострова кримча-

нина, який «перебуває в розшуку з 2016 року за вчинення крадіжки із завданням значної шкоди».

Обох українців уже передали російській поліції. Імена та прізвища затриманих не публікуються, будь-які їхні коментарі відсутні.

Також зауважимо, що підтвердження цієї інформації з інших джерел немає. Зокрема, у Державній прикордонній службі України повідомили вітчизняним ЗМІ, що перевіряють інформацію про затримання двох українців на адміністративній межі з тимчасово окупованим Кримом.

За словами речника Держприкордонслужби Андрія Демченка, українські прикордонники не підтримують жодних з'явок з окупованою владою чи будь-якими органами, які розташовані в окупованому Криму. До того ж ідентифікувати затриманих окупантами з ФСБ громадян України неможливо, оскільки

російська сторона не відкриває їхні персональні дані.

Водночас політичний оглядач Олег Шарп пов'язує нові затримання українців із нещодавнім масштабним обміном в'язнями між Україною і РФ за схемою «35 на 35».

«Відбувається те, про що попереджав багато хто: віддавши росіянам Цемаха і звільнивши моряків не за вимогою міжнародних судів і морського права, а за сценарієм Кремля (коли з них не знято обвинувачення), ми добровільно дозволили «миротворцю» Путіну брати у зачірники саме стільки людей, скільки йому ще потрібно для формування нового обмінного фонду. Просто ціна питання щоразу буде вищою. Володя, вдягай нові браслетики!» — написав пан Шарп у соцмережах.

Нагадаємо, що, за даними Кримської правозахисної групи, наразі в окупованому Росією Криму за політичними або релігійними мотивами незаконно позбавлені волі 86 осіб. Тоді як уповноважена ВР із прав людини Людмила Денісова стверджує, що Росія утримує на своїй території та в анексованому Криму 110 громадян України.

За даними СБУ, на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей бойовики незаконно утримують ще 227 українців.

■ ДЕКОМУНІЗАЦІЯ

Жуков програв битву Феміді

Учора окружний адміністративний суд скасував повернення проспекту Петра Григоренка імені радянського маршала Георгія Жукова

Лариса САЛІМОНОВИЧ
Харків

Харківський проспект, якому недавно мерія повернула ім'я одіозного маршала Жукова, може, знову буде названо на честь генерала-правозахисника Петра Григоренка. Принаймні місцевий

адміністративний суд задовільнив позов представника народного депутата України Андрія Білецького та територіальної організації партії «Європейська Солідарність», які попросили скасувати відповідне рішення міськради. З аналогічною заявкою Український інститут націо-

нальної пам'яті звертався також до ГПУ.

І ось учора надійшла втішна новина. «Суд задовільнив наш позов і скасував рішення Харківської міської ради, — написав на своїй сторінці в соціальних мережах депутат Ігор Черняк. — В основу судового рішення покладене наше

обґрунтування щодо порушення міськрадою процедури підготовки та опублікування проекту рішення! Харківський суд скасував рішення про повернення старої назви проспекту Григоренка».

Як «УМ» уже повідомляла, петиція з проханням повернути проспекту «стару» назву з'явилася на сайті мерії 8 травня. Уже наступного дня на святкових урочистостях міський голова Геннадій Кернес звернувся до харків'ян із проханням підтримати цю ініціативу й пообіцяв усіляко сприяти її реалізації. Через півтора місяця депутати ухвалили ідею з поверненням назви, після чого було відновлено демонтований раніше пам'ятник одіозному маршалу. ■

■ НОВАЦІЇ

А можна на вулицю?

Діти вчитимуться на свіжому повітрі

Марина КРАВЧЕНКО
Полтавська область

Незвичайний — екологічний — клас з'явився у селі Потічок Решетилівського району Полтавської області завдяки обласній програмі «Бюджет участі».

«У Потічанському НВК «ЗОШ І-ІІ ступеня — дитячий садок», що у Решетилівському районі, створили екологічний клас. Це проект обласної програми «Бюджет участі», що переміг у 2018 році. Автор проекту —

директор НВК Ірина Платко. У «зеленому» класі школярі можуть займатися на вулиці, адже розташований він на подвір'ї школи. Для цього там встановили дерев'яні парті, лави, мольберти та інші види розваг для дітей», — йдеться у повідомленні на сторінці «Решетилівщина — сайт рідного краю» у «Фейсбуці».

«Зелений» клас.
Фото оприлюднив у соцмережі голова Полтавської обласної ради Олександр Біленський.

■ МИNUЛЕ І ДУМИ

«Хюндай» із пролонгованим ступором

Сливає час гарантій
на дорогі швидкісні потяги,
які нормально
й не повозили пасажирів

Кирило НЕБАЙДУЖИЙ

Швидкісні поїздки цінують усі ділові люди, бо кому ж хочеться витрачати час на нудні багатогодинні переїзди, особливо ж залізницею. Європа вже давно пересіла на швидкісні потяги, а у нас, як і в давнину, від Харкова чи Донецька до Києва вимушено тряслись у вагоні по 10-15 годин, тоді як у Франції чи Німеччині таку відстань поїздом долали за 3-4.

Однак у світі завжди знаходилися ініціативні та підприємливі люди, які прискорювали швидкість транспортних засобів. Знайшлась така людина і в Україні — Борис Вікторович Колесников. За державу йому прикро було. А тут ще наблизилась першість Європи з футболу ЄВРО-2012. Йому, як мовить-ся, не хотілося гепнутися обличчям у болото.

Ставши віцепрем'єром і очоливши Міністерство інфраструктури, він, за зразком Захуду, вирішив запустити до Харкова та Донецька швидкісні потяги й показати всьому світові, що й ми не ликом шйті. А роблять такі, як відомо, у Південній Кореї. От туди і попрямував Борис Вікторович, захопивши із собою керівників Укрзалізниці. Мета ставилася нескладна — підписати контракт на поставку швидкісних потягів «Хюндай». У підсумку закупили десяток їх у кредит під 4,8% на загальну суму понад 300 мільйонів доларів.

Малюнок Івана САДОВЕНКА.

Контракт підписав перший заступник очільника Укрзалізниці Микола Сергієнко.

Незабаром омріяні потяги встановили на українські рейки. Однак радість тривала недовго: перший же рейс «Хюнда» скінчився конфузом. Він прийшов до Києва на пару годин пізніше, ніж планувалося. Та й інші рейси також вибивалися з графіка на годину чи й більше. Як пояснювали, у дорозі виявлялися різні неполадки. За допомогою спеціїв фірми-постачальника їх швидко виправляли. Та ситуація і після цього не покращувалась, інші потяги теж бастували йти за швидкісним графіком, а недоробки виявлялися одна за одною, і представники фірми не встигали їх виправляти. А коли випав

поні. Керівники Укрзалізниці неодноразово обіцяли, що «швидкісники» осьось підуть, та на дорозі їх щось не дуже видно. А тим часом ось-ось закінчиться термін гарантії.

У переліку дефектів на останньому місці скромненько значився і такий: недолік дорожньої інфраструктури. А це перш за все — погано вирівняна по вертикалі горизонталь колії. Це коли вагони кидає з боку на бік, а «ніжний кореєць» цього не витримує. Отут і виникає питання, чи не слід було спочатку довести до ладу стан рейкового господарства, а тоді вже купувати дорогезні потяги? І чи не варто було залучити до виробництва більш сучасної і надійної техніки місцевих виробників, зокрема Корюківський завод? Дивись, ще й на-багато дешевше обійшлось би... ■

■ СТОЛИЦЯ

Простір пам'яті

Австрійці визнали переможцями конкурсу проектів Меморіального центру Голокосту в Бабиному Яру

Тарас ЗДОРОВИЛО

Бабин Яр — урочище на північно-західній околиці Києва — став все-світньо відомим через масові розстріли в 1941—1943 роках військовополонених, пасінктів психіатричної лікарні, мирного населення, в тому числі євреїв, здійснені німецьким окупантівм командуванням під час Другої світової війни. Хоча, як у радянські часи, так і зараз акцент роблять лише на розстрілах євреїв. За весь час німецької окупації в Бабиному Яру розстріляли до 100 тисяч людей.

Цими днями оприлюднено результати архітектурного конкурсу на кращий проект Меморіального центру Голокосту «Бабин Яр»: обрано переможця з понад 150 проектів, які змагалися у два етапи впродовж восьми місяців.

Найкращим проектом визнано роботу команди авторів архітектурного бюро Querkraft Architekten (Австрія) зі студією архітектурного дизайну Kieran Fraser Landscape Design (Австрія). Саме вони побудують перший у Києві та Східній Європі Меморіальний центр Голокосту, який розташовуватиметься на місці, де сталися трагічні події кількох десятиліть тому.

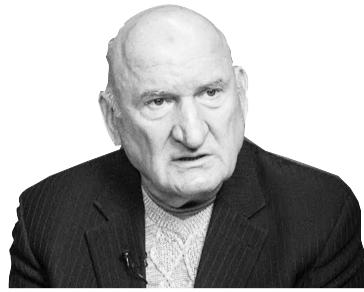
Основну експозицію планують розташувати на глибині 20 метрів нижче рівня землі, до неї вестиме довгий, схожий на розколину вхід, стіни якого наприкінці коридору змикаються просто над відвідувачем. Це аналогія, за задумом архітекторів, з одного боку, зі шляхом жертв Бабиного Яру до місця загибелі, а з іншого — зі спочатку непомітним, але безперервним сліпим зануренням суспільства в пітьму насильства. Після того як відвідувач проходить основною експозицією, він повільно повертається у наповнений світлом простір, який є серцем Меморіального центру, що символізує майбутнє. Саме тут розташовані приміщення для діалогу, до-сліджені і публічних заходів.

«Автори проекту- переможця успішно впорались із завданням донести через архітектуру та ландшафт ті емоції, той біль, через які пройшла ціла нація та наш народ. Це та трагедія, про яку необхідно говорити, про неї не можна забувати», — зазначив директор Департаменту містобудування та архітектури, головний архітектор Києва Олександр Свистунов.

Він також додав, що майбутній центр Голокосту стане багатофункціональним музеєм, що об'єднає ландшафт місцевості та наявні меморіальні об'єкти в єдиний простір пам'яті.

Для об'єктивності додамо, що перенесення викликало неоднозначну реакцію в соцмережах. Наприклад, Оксана Катсалап написала: «А що з меморіалом на честь Героїв Небесної сотні? У Львові вже давно побудували, а Київ тільки проекти маює...». «Тобто, окрім Голокосту, в нас геноцидів не було? І в Бабиному Яру, окрім євреїв, ніхто не загинув?» — запитує Сергій Супрун.

Не зовсім зрозумілим залишається й питання щодо конкретного місця зведення меморіалу, адже наразі Бабин Яр — це величезний парк із чималою кількістю дерев, частину яких, очевидно, доведеться знищити.

Василь БОГДАН,
експерт з питань безпеки,
генерал-лейтенант, публіцист

Мир через братання з ворогом?

Карколомна та ейфорична перемога на президентських і парламентських виборах 2019 року «Слуги народу» є як унікальним, так і досить загрозливим явищем у суспільно-політичному житті України на початку досить бурхливого ХХІ ст.

До такого висновку спонукає низка відомих суперечливих рішень популістської монопартійної більшості при затвердженні керівництва ВР України і складу комітетів парламенту, очільника і членів уряду та при голосуванні за перші законопроекти. Вже очевидним є ігнорування «СН» і президентом позиції інших парламентських політичних сил, регламентних процедур, чинного законодавства та занадто вільне трактування або взагалі нехтування конституційними нормами. Що і не дивно. Оскільки младо-реформатори-«барбудос» мають намір пропарувати Конституцію України винятково під узурпаційні за зіхання «СН» та її лідера. Існують чіткі ознаки того, що президент і його соратники намагаються формувати в Україні путінську управлінську модель державного капіталізму і керованої демократії. Як правило, подібна трансформація завершується встановленням автократичного режиму. До такого сценарію вже готовується вітчизняна і світова громадська думка. Нещодавно соціологічна група «Рейтинг» за результатами власних досліджень озвучила дані про те, нібито 60,5% українців вважають, що для нормального розвитку країни потрібна «сильна рука», а не розмови про демократію». В дещо епапажного дуумвірату Коломойський закликав здійснити «загальну націоналізацію великих державоутворюючих підприємств та надр землі. А також, що «в декількох галузях нам потрібен державний капіталізм».

На порушення конституційних повноважень законодавчої, виконавчої і судової гілок влади в парламентсько-президентській республіці 2 вересня п.р. в офісі президента глава держави роздавав до «безумовної реалізації» із сумнівними термінами виконання «наряди» голові ВР України, прем'єр-міністру України, членам уряду та чомусь голові фракції «СН» у парламенті. Зазначене вже засвідчує незаконне пряме підпорядкування гілок влади президенту і фактичне нівелювання її суб'єктності та сувереності в політичній системі країни. Враховуючи, що очільник країни має на меті підпорядкувати собі Національну гвардію, НАБУ, ДБР, САП та позбавити прав і свобод громадян у процесі цифрової трансформації, незабаром слід очікувати, що нація почне від президента сакраментальні: «Держава — це я». Претентенту на такий статус варто взяти до уваги знаменитий вислів патріарха європейської дипломатії XIX ст. Талейрана про те, що: «Багнетами можна добити всяко, окрім одного: на них не

■ АКЦЕНТИ

Прибульці без майбутнього

Про загрозу оманливо-капітулянтської концепції завершення російсько-української війни

можна сидіти».

У воюючій країні на нараді лише побіжно було згадано про оборонно-безпековий сектор. І чомусь уже традиційно президент ні словом не обмовився про стратегію відсічі російському агресору (чи вона є взагалі у «команді Зе»?), про імплементацію угоди про асоціацію України з ЄС та національної річної програми співробітництва України з НАТО. Чи не пов'язана така поведінка з тим, що президент опинився під впливом експортованої із Москвою оманливо-капітулянтської концепції завершення російсько-української війни. Адже стріжнем чергової пастики Кремля є дослідження миру за всяку ціну. І таку ціну повинна заплатити Україна на користь Росії. Зазначена цинічна ідея запозичена Путіним із арсеналу революційної боротьби за владу російських більшовиків під час Першої світової війни. Для цього Ленін у російське суспільство і військові маси було викинуто гасло про необхідність поразки царської Росії у війні з кайзерівською Німеччиною. Як ключовий елемент, більшовицькими агітаторами використовувався фактор встановлення швидкого миру для Росії через братання із ворогом та відмову солдатів виконувати військовий обов'язок. Як потім з'ясувалося, Ленін грав на полі кайзера Вільгельма, оскільки партія більшовиків значною мірою фінансувалася німецьким генеральним штабом. За дочущенням останнього Ленін і повернувся в Росію у запломбованому вагоні, щоб здійснити вигідний Німеччині переворот. Подальші події загальновідомі. Ленін і його послідовники-комуністи майже 70 років тероризували народи колишнього СРСР та країн так званого «соціалістичного табору».

Надуваючи щоки, Путін стрімко дрейфує в провалі смуті

В умовах неоголошеної війни Путін намагається реалізувати подібний сценарій в Україні через колаборантську «п'яту колону», яку Кремль фінансує і всіляко підтримує через підривну діяльність спецслужб і дезінформаційно-психологічні акції. Правоохоронним, спеціальним органам і судам із цього приводу необхідно вживати вичерпні заходи щодо проросійських сил та їхніх лідерів. Особливо «Опозиційної платформи «За життя». Вони для захоплення влади співробітниками зразка 1917 року маніпулюють суспільною свідомістю, беззоромно грають на людських почуттях. Розмовами про віртуальний мир розкладають українське суспільство, особовий склад сектору безпеки та оборони, державний апарат у цілому. Таким чином підштовхують країну до безумовної капітуляції перед ворогом. Однак, як свідчить історичний досвід Москвою, колаборанти даремно сподіваються на те, що в разі російської окупації України їм будуть зберегені привілеї, капітали та доступ до повноцінного управління колонізованою Малоросією. Путін розглядає українців як рабів-холів і другорядний демографічний ресурс для нещадної експлуатації. Через це управлятимуть і отримуватимуть кайф лише великороси, кадировці та буряти. Щоб

попередити подібний сценарій, для початку в рамках кримінального провадження потрібно було б дослідити роль одіозного Медведчука у репресивних переслідуваннях видатних українських дісидентів-мучеників Юрія Литвина і Василя Стуса, які трагічно загинули у радянських застінках. І, зрозуміло, з'ясувати мету і зміст його контактів із главою ворожої країни Путіним та нарешті завершити так звану лінгвістичну експертизу заяв «великого політика» трьох проросійських телеканалів не на користь національним інтересам України.

Беззаперечно, Україна повинна боротися за мир. Але мир без анексії, контрибуції і репарації. І не лише політично-дипломатичними методами. Тому президент повинен не «смакувати» провокативні ворожі «цукарики», а діяти винятково в інтересах національ-

що російські ліберально-демократичні кола, які грають в опозиції проти Путіна, миттєво займають імперсько-шовіністичну позицію, коли йдеться про поневолення України.

Досить болісно сприйняті Путін і провал бліцкригу в Україні. Попри «надування щік», режим впевнено дрейфує у бік нестабільності. Незважаючи на кризові явища ідеології ліберальної демократії, у трансатлантичному партнерстві та ЄС, у Росії навіть в середньо- чи довгострокові перспективі відсутні шанси кардинально змінити ситуацію на свою користь. Тим паче, в умовах наближення світової фінансово-економічної кризи сумнівно, щоб Захід створював для Путіна якісь стратегічні варіанти чи коридори можливостей на шкоду власним національним інтересам. Не допоможуть Кремлю і фі-

Значимість збереження і розвитку рідної мови суспільство усвідомило і не дозволить будь-кому скасувати чи ревізувати цей історичний закон. Бо таке розцінюватиметься як зрада української нації, що суворо карається як і державна зрада.

ної безпеки країни. Всіляко зміцнювати міжнародну проукраїнську коаліцію та оперативно модернізувати військово-технічний арсенал українських воїнів. Рішуче засуджувати і відкидати всілякі «баланчки», перш за все Коломойського, про те, що на Донбасі маємо справу з громадянським конфліктом, а не російською агресією, та про необхідність відділити питання Криму від Донбасу і направити Росію в якийсь коридор, щоб агресор міг повіршувати власні проблеми.

Повернувшись обличям до справи подальшого відродження українського православ'я та запросити в Україну Вселенського патріарха Варфоломія. Обов'язково враховувати, що деструктивна активність Путіна в Україні та його спроби прорвати міжнародну ізоляцію шляхом політичного шантажу окремих світових лідерів загрозою з боку Китаю (таку методологію використовував і колишній СРСР) та енергетичними преференціями мають під собою досить неприємне для узурпатора підґрунтя. Господар Кремля усвідомлює, що руйнівні процеси в економічному, енергетичному, промисловому і фінансово-банківському секторах ставлять Росію у невигідне становище у змаганнях із Західом. Санкції перекрили доступ до кредитів, інвестицій, сучасних технологій, що негативно позначається на соціальній і оборонно-безпековій спроможності режиму. Жебрацький спосіб життя понад 20 млн росіян, попрання прав і свобод громадян продукують небезпечні політичні акції спротиву в центрі і в регіонах псевдоімперії, що бажає стати альтернативним полюсом сили у світі. Корумповані еліта, олігархічні клани, деструктивна діяльність яких загрожує національній безпеці України. Звичайно, і тих їхніх представників, які очолюють чи беруть участь у роботі Європейського парламенту.

Звертає на себе увагу також ігнорування «командою Зе» гуманітарних питань, особливо пов'язаних із відродженням української ідентичності та відтворенням історичної національної пам'яті. Незважаючи на наявність певних об'єктивних причин організаційного характеру в роботі уряду й офісу президента, наразі у публіч-

нансово підгодовані ліво- та пра- ворадикальні сили і міжнародні терористичні осередки. Перспективи залишаються і надалі міжнародним вигнанцем у путінській Росії досить очевидні.

Слухайте Олеся Гончара

Тому українська сторона зобов'язана гнучко використовувати зазначені обставини для оновлення і реалізації покрокової дорожньої карти з відновленням суверенності її цілісності держави. Чемпіонство у справедливій війні з терористичним режимом забезпечить відновлення міжнародної суб'єктності України. Це дозволить долучитися до обговорення ключових тем вітчизняної, регіональної і глобальної безпеки та формування надійного фундаменту для посідання Україною вистражданого століттями визвольної боротьби належного місяця під сонцем. Недаремно ж донька Кийського великого князя Ярослава Мудрого, Анна, була бабусею європейських королів.

Наріжним фактором досягнення визначені мети є злагода, єдність і консолідацість українського суспільства. Важливу роль відіграє також рівень довіри і взаємопорозуміння між громадою і владою у царині спільноти реалізації стратегічних пріоритетів життєдіяльності країни. Поза дискусією є обов'язок влади команди нарахтіти усунути від управління країною корумповані олігархічні клани, деструктивна діяльність яких загрожує національній безпеці України. Звичайно, і тих їхніх представників, які очолюють чи беруть участь у роботі Європейського парламенту.

Звертає на себе увагу також ігнорування «командою Зе» гуманітарних питань, особливо пов'язаних із відродженням української ідентичності та відтворенням історичної національної пам'яті. Незважаючи на наявність певних об'єктивних причин організаційного характеру в роботі уряду й офісу президента, наразі у публіч-

ному просторі відсутня інформація про хід імплементації норм Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної». Адже ще в період радянської окупації України письменник Олесь Гончар писав, що «мова — це джерело творчої духовності, це той запас генетичної сили і краси, що його народ передає тобі, своєму синові, щоб ти був, щоб не став німим, безголосим». Варто додати, що мова формує і зміцнює український дух спротиву. Значимість збереження і розвитку рідної мови суспільство усвідомило і не дозволить будь-кому скасувати чи ревізувати цей історичний закон. Но таке розцінюватиметься як зрада української нації, що суворо карається як і державна зрада. Неприпустимо, що пристойним є крутійське вето президента на закон про юнацьку організацію «Пласт». Незрозуміло, що могло не сподобатися палацовому сценаристу формування культу особи Зеленського і апологету диктатора кредитованого у Європі мультикультурного суспільства С. Шефіру? Як конфлікт інтересів президента виглядає любовування ним бізнеспроектів «95 квартал», «Святи», «Ліга сміху», що фактично є інструментами експансії «руського міра» в українській мистецькій і культурний простір. Напевно, через підставних осіб гарант має немалі прибуток, що не вписується у задекларовані обіцянки «СН» беззастережної боротьби з корупцією. Неприпустимо, щоб культурна революція зразка «команди Зе» вийшла на рівень, який застуджував ще відомий російський демократ М. Огарьов словами: «Мистецтво до того допрацювалося заради мистецтва, що перейшло в ремісництво, гаєрство і самозакоханість».

Не сприймається більшістю суспільства і непотична кадрова політика младореформаторів. Вона більше походить на огульнулюлюстракцію істеблішменту і, в першу чергу, управлінців, які брали активну участь у Революції гідності, зробили помітний внесок у розбудову української України та у відсіч російської агресії. Уже очевидною є руйнація системи пропорційної розстановки на керівні посади у вищих органах державної влади й управління представників корінного народу і діаспорного середовища у монотній країні.

Перелік свідомих чи ненависниских прорахунків нової влади можна продовжити. Оскільки очікування громади від задекларованих «Слугою народу» у значній мірі волонтерських обіцянок «зробити все одразу і тепер» досить високі. Проте спроби очільників держави вибудувати антидемократичну модель новітньої України на чолі з «

■ ІНІЦІТИВА

Тепер і їх притиснуть

Руді Джуліані підозрюють у тиску на українську владу з метою посприяти переобраний Трампа на виборах 2020 року

Ігор ВІТОВИЧ

Американські ЗМІ повідомляють, що законодавці-демократи у Палаті представників Конгресу США ініціюють широке розслідування, щоб з'ясувати, чи намагався адвокат президента США Руді Джуліані та інші особи тиснути на Україну з метою розпочати тут розслідування, які могли б негативно вплинути на можливого конкурента Дональда Трампа на виборах президента США 2020 року Джо Байдена, повідомляє «Голос Америки».

«Маніпуляції системою юстиції України»

Як повідомляє видання The Hill, одразу три конгресові комітети — з питань розвідки, з нагляду та урядової реформи і з закордонних справ — у понеділок, 9 вересня, відправили спільні листи до Білого дому і Державного департаменту США, вимагаючи надати документи, які мають прояснити, чи Трамп і його адвокат намагались підштовхнути Україну до розслідувань, які б зашкодили Джо Байдену. Тексти листів опубліковані на сайті Палати представників.

Голови вищезгаданих комітетів розцінюють такі ймовірні спроби тиску як можливі намагання «маніпулювати системою юстиції України» на користь передвиборної кампанії Трампа та проти його майбутнього опонента на виборах. «Відкрита інформація вказує, що протягом майже двох років президент і його персональний адвокат Руді Джуліані, як виліває, вдаються до дій за межами легітимних правоохоронних і дипломатичних каналів, щоб примусити владу України вести два політично мотивовані розслідування, прикраюючись антикорупційною діяльністю», — наводить частину звернення до Білого дому журналіст видання Courthouse News Адам Класфельд.

Олег БОРОВСЬКИЙ

Згідно з планами обраної головою Європейської Комісії (ЄК) Урсули фон дер Ляен, в очолюваному нею органі буде небачена досі кількість жінок. Про майбутній склад Єврокомісії в Брюсселі повідомили в понеділок, 9 вересня.

Урсула фон дер Ляен уперше в історії забезпечила серед єврокомісарів гендерну рівність: вона пообіцяла це зробити відразу після того, як Європарламент призначив її очільницею вищого органу виконавчої влади ЄС.

Пані Ляен прагне, щоб разом із нею у новій Європейській Комісії було майже стільки ж комісарок ЄС, скільки комісарів: 13 жінок і 14 чоловіків. На жаль, повної рівності не вийде, бо через запланований на 31 жовтня вихід Великобританії зі складу ЄС нова Єврокомісія налічує 27 місць, а не 28, як нинішня.

Очікується, що, крім самої фон дер Ляен, Єврокомісія налічуватиме попередньо 12 жінок. Планується, що ще 14 місць у Європейській Комісії залишатимуться за чоловіками. Єврокомісарки представлятимуть, зокрема, такі країни ЄС, як Болгарія, Хорватія, Кіпр, Чеська Республіка, Данія, Естонія, Фінляндія, Франція, Мальта, Португалія, Ру-

«Перше — це розслідування щодо українців, які надали ключові докази щодо засудженого менеджера виборчої кампанії Трампа Пола Манафорта. Це розслідування покликане підривати зібрани слідством Роберта Мюллера численні докази того, що Росія втручалася у вибори 2016 року з метою підтримати кампанію Дональда Трампа. Інша справа націлена на сина екс-віцепрезидента США Джозефа Байдена, який є конкурентом Трампа на виборах президента США 2020 року», — наводить частину звернення Класфельд.

Прихильники президента США неодноразово висловлювали думку, що оприлюднення в Україні у 2016 році інформації про платежі Полові Манафорту від Парти регіонів було організовано з метою вплинути на вибори у США і завадити обранню Дональда Трампа президентом США. Про буцімто координацію оприлюднення інформації щодо Манафорта між суб'єктами в Україні і США у 2016 році також писали американські журналисти-розслідувачі.

Про що говорили Трамп і Зеленський?

Раніше генеральний прокурор України (на той час) Юрій Луценко робив суперечливі заяви про розслідування в Україні, пов'язані з діяльністю компанії Burisma, у якій працює син Джо Байдена — Ханттер Байден. Він також заявляв про тиск на нього з боку колишнього посла США в Україні Марі Йованович та інших. Деякі оглядачі вбачали у заявах Луценка елемент американської кампанії, націленої на дискредитацію розслідування спецпрокурора Мюллера щодо російського втручання і дискредитацію конкурентів президента США.

«Із наближенням виборів 2020 року складається враження, що президент Трамп і його персональний адвокат збіль-

шили тиск на владу України та її систему правосуддя, щоб сприяти кампанії переобраних Трампа, а Білій дім і Державний департамент можуть сприяти цій схемі», — цитує заяву американських законодавців видання The Hill.

Спільне розслідування очолюють голова комітету із закордонних справ Еліот Енгел, голова комітету з розвідки Адам Шифф і голова комітету з нагляду Елайджа Каммінгс. Вони відзначили, що наприкінці минулого місяця пан Трамп начебто погрожував заморозити понад 250 млн доларів, виділених Конгресом на військову допомогу Україні.

Голови комітетів заявили, що розслідування має на меті встановити: чи «підвішені» стан допомоги «не змушує українську владу розпочинати політично вмотивовані розслідування... на підтримку кампанії з переобраних президента Трампа у 2020 році». Американські законодавці запросили дані з Білого дому, включно із розшифровкою телефонної розмови між президентом Трампом та новим президентом України Володимиром Зеленським.

Комітети також хочуть отримати інформацію щодо пана Джуліані, можливої затримки військової допомоги, будь-які дані щодо судових суперечок, які зачіпають Україну, колишнього голову виборчої кампанії Трампа Пола Манафорта, а також Ханттера Байдена та пов'язаних із ними осіб. Пан Трамп та інші республіканці раніше порушували питання, чи не існує конфлікту інтересів у тому, що Ханттер Байден, син Джо Байдена, входить до ради директорів української газової компанії Burisma. Запит на подібну інформацію отримав також і Держсекретар США Майк Помпео.

У Білому дому поки що не коментували розслідування. ■

■ ВІДДІЛ КАДРІВ

Фрау взялася за справу

У новій Європейській Комісії майже половина крісел відійде жінкам

мунія, Швеція.

Такий перерозподіл місць за гендерною ознакою — значний крок уперед порівняно з попереднім складом ЄК, котрий невдовзі звільнив своїй кабінети. До складу цієї Єврокомісії входить дев'ять жінок та 19 чоловіків.

У вівторок, 10 вересня, голова Єврокомісії фон дер Ляен мала підписати відповідні розпорядження щодо сфери відповідальності майбутніх єврокомісарів та єврокомісарок. Потім список із кандидатками та кандидатами на посади в майбутній Єврокомісії ще мають затвердити країни-члени ЄС та європарламентарії, нагадує агенція новин «Франс прес».

Хоча формально портфелі серед єврокомісарів розподіляє голова Єврокомісії, країни ЄС і політичні фракції в

Урсула фон дер Ляен планує суттєво «ожіночнити» ЄК.

Європарламент також має свої власні побажання і хочеть, щоб їхню думку врахували під час прийняття рішень. Майже всі держави хочуть, аби саме їхньою представницю дісталася одна з ключових посад — наприклад, портфель комісара з питань економіки, торговлі або фінансів. Тож те, що в даний момент намагається зробити нова голова Єврокомісії Урсула фон дер Ляен, можна порівняти з плетінням філігранного мережива, зазначає «Німецька хвіля».

Тим більше що в жіночій половині її команди не бракує політичних новачків. Наприклад, учителька

за професією, кандидатка від Хорватії Дубравка Шуйца в минулому виконувала обов'язки мера міста Дубровник, а потім стала депутаткою Європарламенту. У неї немає необхідного досвіду роботи. Цим не може похвалитися і кандидатка від Кіпру — психологиня та ексдепутатка місцевого парламенту Стелла Кіріадкідес.

Урсула фон дер Ляен планує завершити формування своєї команди до кінця вересня. Нова Єврокомісія має стати до роботи 1 листопада. У ній традиційно кожна країна-член ЄС представлена одним єврокомісаром чи єврокомісаркою. ■

■ БРЕКЗІТ

За її велінням...

Королева Єлизавета II затвердила закон проти «жорсткого Брекзіту»

Королева Єлизавета II не хоче потрясінь для країни.

Ігор ВІТОВИЧ

З вівторка, 10 вересня, британський парламент пішов на п'ятитижневу перерву в роботі до 14 жовтня. Перед цим у ніч із понеділком на вівторок, 10 вересня, нижня палата парламенту Великої Британії вдруге відхилила пропозицію прем'єр-міністра країни Бориса Джонсона про досрочові вибори.

Ініціативу підтримали 293 парламентарії. За британським законодавством, для проведення позачергових виборів уряду потрібна підтримка двох третин палати громад, або ж 434 депутатів. Таким чином, до 31 жовтня — запланованої дати виходу Великої Британії з Євросоюзу — в країні більше немає можливості для проведення досрочових виборів.

Борис Джонсон оголосив про намір вивести країну зі складу Євросоюзу до цього терміну та будь-яких обставин — з угодою чи без неї. Він заявив: «Я пойду в Брюссель, наш уряд поїде в Брюссель 17 жовтня і домовиться про вихід країни з ЄС 31 жовтня, сподіваюсь, — чи з угодою, чи без неї, якщо знадобиться. Я не буду просити про ще одне відтермінування».

Джеремі Корбін, лідер опозиційних лейбористів, заявив, що «Брекзіт» без угоди з ЄС принесе країні ще більше плутанини. А щодо виборів сказав таке: «Ми хочемо провести вибори. Але хоч я би ми старалися, ми не готові ризикувати. Ми не впевнені, що не нашкодимо людям».

Спікер Палати громад Джон Беркоу оголосив, що він піде у відставку до кінця жовтня за родинними обставинами, але при цьому висловив свої погляди на призупинення роботи парламенту. «Це не нормальнє призупинення роботи, не стандартне. Ця зупинка — одна з найдовших за останні десятиліття. Не лише в очах багатьох колег, а й, на мою думку, велетенської кількості людей, це — авторитарне рішення виконавчої влади».

Британський парламент повинен повернутися до роботи 14 жовтня, всього за два тижні до ймовірної дати виходу Великої Британії з Євросоюзу.

Тим часом у тривалу сагу під назвою «Брекзіт» нарешті активно втрутилася королева Єлизавета II. У понеділок, 9 вересня, вона схвалила парламентську ініціативу про відтермінування «Брекзіту» за відсутності угоди з Брюсселем, повідомляє агенція «Рейтер». Закон покликаний не допустити «жорсткого Брекзіту».

Законопроект проти «жорсткого Брекзіту» прийняли 4 вересня депутати від лейбористської опозиції за підтримки групи правлячих торі «дисидентів». Таким чином, Палата громад проголосувала за пряму вказівку прем'єру Британії попросити Євросоюз про нову відстрочку «Брекзіту» ще на три місяці — до 31 січня 2020 року, якщо до 19 жовтня він не зможе знайти підтримки парламентаріїв щодо угоди про «Брекзіт».

Поки що вихід Британії з ЄС запланований на 31 жовтня цього року. ■

■ ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Григорій ОМЕЛЬЧЕНКО, Герой України, генерал-лейтенант СБУ, кандидат юридичних наук

Продовжуємо тему про загрози Україні, які несе агентура КДБ-ФСБ-РПЦ — основа московської п'ятої колони в нашій державі та її «окупаційний» центр «За життя». «Трійця» Путін—Медведчук—Тимошенко, а також РПЦ та політично-релігійний «окупаційний» блок «За життя» повинні бути під постійним контролем спецслужб України й українців. Підстав для цього достатньо.

Що для Медведчука «сміх», для України — біда

Про зв'язки «кривавого карлика» Путіна з його агентами політичного впливу Тимошенко, Медведчуком, Рабіновичем, Бойком та іншими «УМ» писала неодноразово. Зокрема, і в моїй статті під назвою «Баронеса брехні» і «слуга олігарха» — «діві різні вежі Кремля» (від 26.03.2019, випуск № 34). У ній наголошено: «За твердженням ексголови СБУ Леоніда Деркача і експрезидента України Леоніда Кучми (іхня розмова була записана Миколою Мельниченком і опублікована у ЗМІ), Віктор Медведчук був агентом КДБ під псевдонімом «Соколовський».

У розмовах, записаних Мельниченком у кабінеті президента України, Деркач повідомив Кучмі, що бізнес-партнер Медведчука «Григорій Суркіс також був агентом КДБ і довгий час працював на нього. Суркіс був на зв'язку в працівника КДБ «Євгена», який зараз є «нашим працівником у Женеві», — пояснив Деркач. «Але вони тепер помінялися місцями. Тепер Гриша Суркіс керує цим мудаком, який уже перебуває у нього на зв'язку», — зауважив Деркач.

«Леоніде Даниловичу, я хочу, щоб ви розуміли: Медведчук — агент, Суркіс — агент, Волков (помічник президента Кучми. — Авт.) — також агент КДБ... Вони як «сучата»... Вони, можливо, мене б розірвали, але вони розуміють, що я все про них знаю, і заглядають в очі, що не буде витоку інформації...» — наголосив голова СБУ Деркач. Кучма зауважив Деркачу, коли той доповідав йому про кримінальну справу Медведчука (цитую мовою оригіналу): «Ну, это же нам известно, что он был и агентом КГБ стопроцентно».

На Медведчука і Суркіса, за твердженням Деркача, має вплив Євген Марчук, один із колишніх керівників 5-го («дисидентського») управління КДБ УРСР, який завжди може їм сказати (цитую мовою оригіналу): «Ты рот откроешь, а я сделяю пубlikацію... Он может их, как это говорится, закопать просто...».

До речі, Медведчук не подав у суд позов на Деркача і Кучму за твердження, що він — «агент КДБ «Соколовський», а лише заявив: «Це повний абсурд, який нічого більше, ніж сміх, у мене не викликає». Для Медведчука, може, і «сміх», а для України — він біда!

Невже хтось допускає, що Деркач, будучи головою СБУ, доповідає президенту України неправду про Медведчука? Або Кучма сказав брехню Деркачу про те, що йому відомо, що Медведчук «був агентом КДБ стовідсотково»?

Суркіс і Волков, на відміну від кума Путіна, вчинили розумніше — вони просто промовчали, що були агентами КДБ, щоб не привертати увагу преси. І вчинили правильно — то було в далекому минулому... Рабінович також виявився мудрішим за Медведчука, підтвердивши, що він був агентом КДБ

під псевдонімом «Жолудь», і не затіяв судових процесів проти ЗМІ.

Тимошенко на «гачку ФСБ»

10 липня 1995 року Юлія Тимошенко, будучи генеральним директором спільног українсько-кіпрського підприємства «Корпорація Український Бензин», була затримана в Москві, в аеропорту «Внуково», при спробі вивезти контрабандним шляхом 100 000 доларів США, замаскованих під продукти харчування, які були загорнуті у фольгу, чим вчинила злочин, передбачений ст. 15, ч. 1 ст. 169.1 КК РФ (замах на порушення митного законодавства РФ), який передбачав покарання у вигляді позбавлення волі на строк до п'яти років із конфіскацією майна.

Трьома місяцями раніше — 27 березня 1995 року — Тимошенко була затримана в аеропорту Запоріжжя при спробі вивезти в Москву контрабандою 26 000 доларів США і 3 900 000 карбованців, які малистати хабарами для військових чиновників МО Росії з метою підтримки її бізнесу. Проти Тимошенко порушили кримінальну справу за «замах на контрабанду валюти у великих розмірах» (ст. 17, ч. 1 ст. 70 КК), вона була арештована і відправлена у слідчий ізолятор УМВС Запорізької області. Для успішної бізнес-леді це був психологічний шок на межі нервового зризу. Проте справа до суду не дійшла. На підставі клопотань впливових осіб Дніпропетровська (Лазаренка, Пінчука, Пустовойтенка та ін.) Тимошенко була звільнена на підписку про невиїзд, а справу передали в прокуратуру Дніпропетровської області, де її «похоронили».

З урахуванням того, що у Тимошенко лікарі виявили «хронічну хворобу» (подібне повториться з нею, коли вона відбудутиме покарання у Качанівській виправній колонії), а також, що вона має неповнолітню доньку, справу проти неї закрили за нереабілітую-

За оцінками експертів, газові контракти «Тимошенко—Путіна» завдали такої шкоди економічній і національній безпеці України, що створили реальну загрозу втрати державного суверенітету.

чили обставинами, визнавши, що Тимошенко, хоча і вчинила злочин (який передбачав покарання позбавленням волі на строк від 3 до 5 років із конфіскацією майна), але вона «перестала бути суспільно небезпечною особою» (ст. 7 КПК).

Щоб не бути арештованою, уникнути суду і кримінального покарання в Росії на строк до п'яти років позбавлення волі, пам'ятаючи ще страх від недавнього арешту й умов передування у слідчому ізоляторі в Запоріжжі, Юлія Тимошенко, за даними ЗМІ, погодилася на таємну співпрацю з ФСБ РФ як агент. Вербовку Тимошенко підтвердили результати

перевірки СБУ, проведеної восени 2004 року за дорученням Президента Кучми, з якими я був ознайомлений. Окрім матеріалів перевірки були опубліковані у ЗМІ, зокрема довідка ФСБ РФ щодо Юлії Тимошенко про її «тісну таємну співпрацю зі спецслужбами Росії, яка виявилася продуктивною», і рекомендації «більш активної співпраці з Тимошенко Ю. В.» та як використовувати її в подальшому, оскільки «можливості співпраці з Тимошенко Ю. В. до кінця не вичерпані».

Думаю, що матеріали перевірки, швидше за все, знищили, коли головою СБУ був призначений той самий Турчинов, який знищив оперативне «Досьє міжнародного злочинця, агента ФСБ РФ Могилевича», який мав «кримінальні зв'язки з Тимошенко», коли вона була президентом ЄССУ.

«Гачок ФСБ», на який була впіймана Тимошенко, вона не коментує і чинить мудро, на відміну від Медведчука.

4 лютого 2005 року Тимошенко була призначена прем'єр-міністром України (з 24.01.2005 р. — в.о. прем'єра). У цей час вона перебувала в міжнародному розшуку, оголошенню правоохоронними органами Росії, її була обрана міра запобіжного заходу взяття під варту та висунуту обвинувачення в організації давання неодноразово хабарів високопосадовим особам МО Росії.

Цікавим, з точки зору контррозвідки, є один момент.

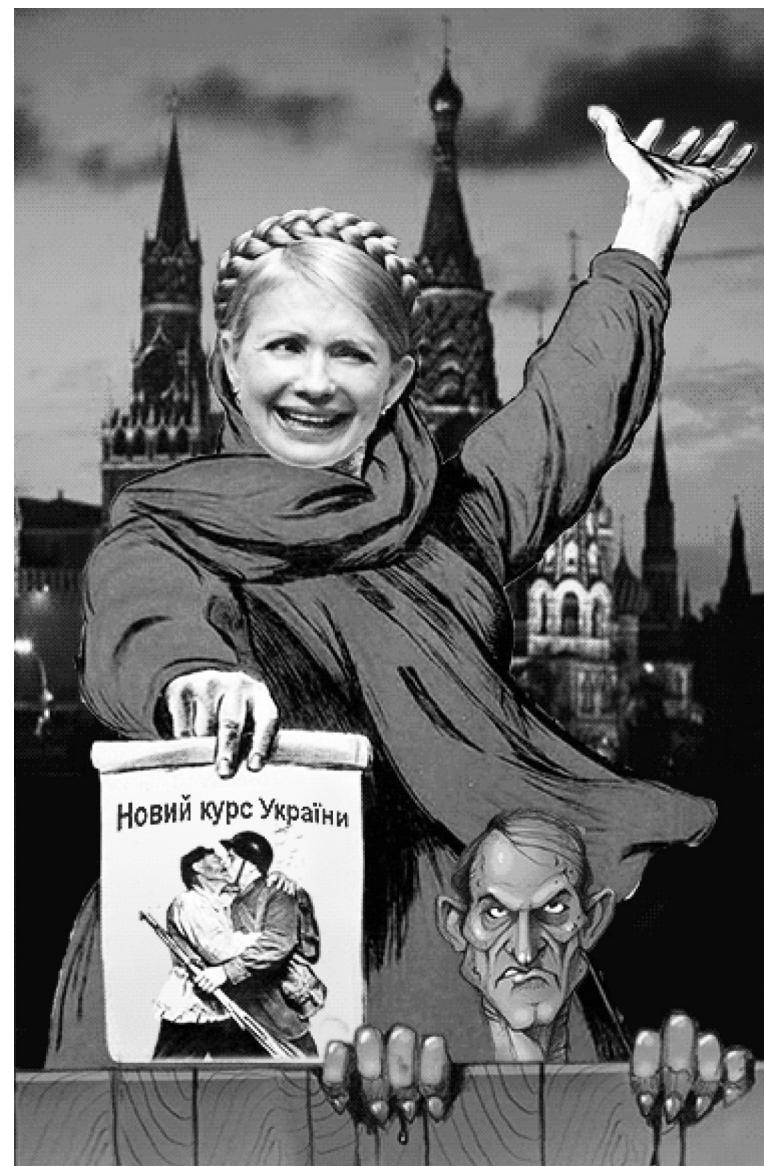
19 березня 2005 року в Київ з офіційним візитом прибув президент Росії Путін. Після зустрічі з президентом Ющенком Путін прийняв у своїй гостинній резиденції на Липках Юлію Тимошенко і мав з нею розмову в тет-а-тет більше години після 20-хвилинного театрального протокольного дійства.

Про що могли говорити кадровий офіцер КДБ, очільник ФСБ Росії Путін з Тимошенко, яка перебувала в міжнародному розшуку з санкцією на арешт і була на той час агентом ФСБ?

Чи користувався Путін під час розмови з нею рекомендаціями своїх підлеглих із ФСБ, як використовувати Тимошенко для «більш активної співпраці» і в якому саме напрямку, враховуючи, що вона стала прем'єр-міністром, а її «можливості до кінця не вичерпані»?

Професіонали спецслужб знають відповіді на ці та інші запитання контроверзіального характеру. Офіційна зустріч Путіна з Тимошенко (куратор з агентом) призначена обставинах та ще й на території України — це вищий пілотаж!

8 вересня 2005 року президент Ющенко звільнив Тимошенко з займаної посади.

Вони

Агентура КДБ-ФСБ-РПЦ в Україні: чого ми не знали про добре знайомі обличчя

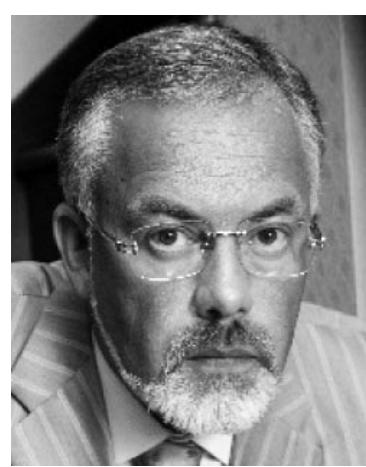
Агент політичного впливу

Перебуваючи у міжнародному розшуку з санкцією на арешт, Тимошенко в ніч на 25 березня 2005 року (вихідний день — субота) прилетіла в Москву. Спочатку зустрілася з Путіним, а після нічної розмови з ним добровільно тієї ж ночі з'явилася в Головну військову прокуратуру Росії. Там Тимошенко дала покази у своїй справі, визнала себе винною в організації давання неодноразово хабарів посадовим особам МО РФ і дала письмову згоду на закриття кримінальної справи за нереабілітуючих обставин.

Наступного дня (після нічного спілкування з Путіним) військова прокуратура РФ припинила міжнародний розшук Юлії Тимошенко та скасувала обряди для неї запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, хоча сама справа була закрита лише через три місяці (26.12.2005 р.), коли закінчився термін притягнення її до кримінальної відповідальності.

Після повернення в Київ Тимошенко заявила журналістам, що її візит у Москву був «приватним», і не повідомила про нічну зустріч із Путіним та представниками військової прокуратури. У розмові зі мною Тимошенко ділилася, що зустріч з Путіним її допоміг організувати його кум Віктор Медведчук, який також консультував її у «московській справі».

Із того часу і можна вважати, що Юлія Тимошенко з «таємного агента» ФСБ перейшла в «нафтогазу». Таким чином Тимошенко допомогла

райни, згідно з правилом «бери або плати», прописаним у контракті «Путіна—Тимошенко», сягали понад 56 млрд. долларів.

За оцінками зарубіжних і вітчизняних експертів, газові контракти «Тимошенко—Путіна» завдали такої шкоди економічній і національній безпеці України, що створили реальну загрозу втрати державного суверенітету!!!

В інтерв'ю видавництву «Главком» (13 липня 2012 року) Медведчук зазначив, що

у неї «була змова з Путіним», в її діях є «ознаки державної зради», «вона поставила Україну на коліна!». «Юлія Тимошенко — дуже небезпечна фігура для України», — робить справедливий висновок Степан Хмар.

Які мотиви спонукали Тимошенко погодитися з Путіним на такі умови газових контрактів для України — мені (з урахуванням моєго професійного досвіду) зрозуміти було неважко, як і побачити майбутні масштаби катастрофи для нашої країни. Після їх підписання, коли вона вернулася до Києва, в присутності депутатів, у її службовому кабінеті, я скав її у вічі: «Юля, якби зараз я був прокурором, а не депутатом, то вивів би тебе з кабінету в кайданах....».

Громадський, будучи прем'єр-міністром, заявив, що у 2009 році Тимошенко уклала угоди на 10 років, у яких була закладена необгрунтovanна ціна, і ті, хто підписав ці угоди, мали від того дивіденди.

На думку експертів, за підписання газових угод із російським «Газпромом» Тимошенко отримувала на офшорні рахунки щорічний «відкат» не менше 3-4 мільярдів доларів. Знайдено, на яких принципах Тимошенко і Лазаренко раніше співпрацювали на газовому ринку, зауважу, що вказана річна сума «відкату» могла бути реальною. Яка частка Медведчука за його участь в переговорах щодо ціни на газ, можна лише здогадуватися. Думаю, що він не продешевив, судячи з того, який родинний бізнес він зараз має.

За підписання газових угод на умовах Москви Путін відкрито підтримував Тимошенко на президентських виборах у 2010 році, а також пообіцяв знищити весь кримінальний компромат на неї, який зберігався в архівах Слідчого комітету і ФСБ Росії, у тому числі документи, які підтверджували, як вона була завербована ФСБ та її таємну співпрацю зі спецслужбами РФ упродовж багатьох років.

За твердженням першого заступника Генпрокурора, нині народного депутата Рената Кузьміна, при підписанні газових контрактів Путін шантажував Тимошенко цим компроматом та погрожував їй поновити кримінальну справу щодо неї, яку розслідувала Головна військова прокуратура Росії, а потім закрила за нереабілітуючими обставинами (вона визнала себе винною в організації давання неодноразово хабарів високо-

посадовим особам МО Росії), та конфіскувати кошти Тимошенко, сховані в офшорах, знайдені спецслужбами Росії.

Під час переговорів Тимошенко запевняла Путіна, що, ставши президентом, вона зробить російську мову в Україні офіційною, продовжить термін перебування ЧФ Росії в Севастополі на 50 років, відмовиться від вступу України в НАТО та ЄС, а Україна приєднається до Митного і Євро-Азійського союзів та Ташкентського договору про колективну безпеку, об'єднаний штаб якого розташовано в Москві і перебуває під керівництвом РФ.

Через три тижні після підписання газових контрактів Юлія Тимошенко взяла участь у 45-й безпековій конференції, яка проходила в Мюнхені 6-7 лютого 2009 року. Її промова стала декларацією того, якою вона бачить Україну за свого президентства: Україна не готова і не хоче в НАТО. Вступ України в НАТО Росією буде оцінено як загрозу її національний безпеці.

Наприкінці квітня 2010 року, після зустрічі в Києві з Януковичем, Путін заявив журналістам: «Я з Юлією Володимирівною обговорював питання продовження строку перебування російського флоту в Севастополі. І ніхто не заперечував. У розмові зі мною Юлія Тимошенко була готова обговорювати що проблему. Йшлося лише про одне — ціну питання».

Експрезидент Віктор Ющенко розповів в ефірі одному з телеканалів, що після призначення Юлії Тимошенко прем'єр-міністром вона прийшла до нього і настійливо просила призначити Медведчука віце-прем'єром у її уряді. «Я був шокований такою пропозицією і сказав, що цього не буде. Тоді вона запропонувала призначити його послом у Росію. Я відповів їй, що такого ніколи не буде, поки я президент», — заявив Ющенко.

Наливайченко, він же Налімов

Валентин Наливайченко після школи поступив у Харківський університет на філологічний факультет по спеціальності «російська як іноземна» і після закінчення першого курсу був призваний в армію. Після завершення служби в 1986 році був переведений на філологічний факультет Кримського державного університету ім. Шевченка, який закінчив у 1990 році.

На думку ветеранів КДБ, умовою переведення Наливайченка на навчання до Києва, швидше за все, була добровільна згода на негласну співпрацю з органами держбезпеки як агента. Підтвердженням цьому може бути також його розподіл на роботу в Київський інженерно-будівельний інститут викладачем російської мови іноземним студентам (а не вчителем десь у районі), а потім швидке призначення на адміністративну посаду в інституті.

Не виключається, що цьому міг сприяти і його тест — ветеран КДБ. Навчаючись в університеті, Наливайченко познайомився з майбутньою дружиною — донькою голови КДБ УРСР Степана Мухи, який з червня 1987 року перебував у запасі, на пенсії.

Як показали подальші події, КДБ готував Наливайченка для навчання в Москві, в Інституті імені Андропова ПГУ (зовнішньої розвідки) КДБ СРСР (з груд-

ня 1991 року — Інститут імені Андропова Служби зовнішньої розвідки РФ, а з кінця 1994 року — Академія зовнішньої розвідки), куди він був відправлений у серпні 1991 року. Упродовж трьох років незалежності України Наливайченко навчався в Москві під прізвищем Налімов. До речі, цей Інститут (так звана «лісова школа») у свій час закінчили сам Володимир Путін, а також Сергій Іванов, Євгеній Мурів, Володимир Якунін, Сергій Наришкін. Непогана вийшла компанія, практично всі найвищі посадові особи РФ!

У середині лютого 1994 року наказом начальника Інституту ім. Андропова старший лейтенант Наливайченко був відряджений у розпорядження СБУ. У квітні 1994 року наказом голови СБУ Марчука він був звільнений з СБУ «за службовою невідповідністю» з виключенням із списків особового складу. Марчук як професіонал розумів, що «Налімов» може бути російським «кротом». А тричі не навчання в Москві Наливайченко довгий час приховував.

Після звільнення з таким формулюванням у тому ж році Наливайченко відразу був призначений другим секретарем посольства України в Фінляндії, Норвегії і Данії. Кар'єрні дипломати можуть підтвердити: для того, щоб потрапити на таку посаду, особа має пропрацювати в системі декілька років, починаючи з референта. І йдеся про осіб з профільною освітою, які закінчили Інститут міжнародних відносин. Але він, не маючи профільної освіти і, до того ж, і дні не працюючи в МЗС, був призначений відразу.

Генерал Скіпальський стверджує, що в МЗС Наливайченко попав за протекцію саме російських спецслужб. Куратором Наливайченка на той час, як стверджує програма «Закрита зона» на телеканалі «Прямий», був Сергій Іванов — майбутній глава адміністрації президента Росії Путіна. (Довідково: Іванов працював у резидентурі КДБ СРСР у Фінляндії (1981—1985 р.), потім — першим заступником директора Європейського департаменту СЗР РФ (1991—1998 р.), з серпня 1998 по листопад 1999 року — заступником директора ФСБ РФ, яку в той час очолював Путін).

Зауважу, що звання «старший лейтенант» Наливайченку не присвоювали ні СБУ, ні МО України. Щоб отримати військове звання в РФ, Наливайченко, за її законами, мав отримати російське громадянство і прийняти присягу на вірність РФ, згідно з указом президента Бориса Єльцина від 5 січня 1992 року № 7. У присязі, зокрема, є такі слова: «Клянусь мужньо, не жалючи свого життя, захищати народ і державні інтереси Російської Федерації».

Викладене, швидше за все, і пояснює, чому Наливайченко, двічі будучи головою СБУ, попри мої неодноразові звернення, доручення президентом України Ющенка і Порошенка і наявності достатніх доказів, не порушив кримінальної справи за факт геноциду під час депортациі кримськотатарського народу в травні 1944 року (підслідність слідчих СБУ), а прикривався лише політичними піар-заявами, що «депортация є геноцидом», та хвалився, що розскрив архіви про депортацию, які передав лідерам кримськотатарського Меджлісу.

Продовження — стор. 8—9

працюють!

Путіну загнати Україну в боргову яму.

У контракті на купівлі-продаж газу сторони прямо прописали кабальне для України правило «бери або плати», чим зобов'язали нашу країну з 2010 року купувати 52 млрд куб. м. російського газу щороку (такий обсяг нам був не потрібний!). При закупівлі меншого обсягу Україна повинна все одно щорічно оплачувати не менше 41,6 млрд куб. м. Реекспорт газу був заборонений.

Це призвело до підписання Харківських угод про продовження перебування ЧФ РФ у Севастополі, «інтеграції» газових галузей України та Росії, відомі від асоціації України з ЄС і, зрештою, до початку Революції гідності, а згодом — до воєнної агресії Росії проти України з численними людськими жертвами та матеріальними втратами України на суму понад 100 млрд. долларів.

Рішення Стокгольмського арбітражного суду в грудні 2017 року врятувало Україну від повного банкрутства. До його винесення Україна вже знала незворотних утрат на 32,1 млрд. долларів. Якби не рішення арбітражу, то Україна залишалася б збитків ще на 94,7 млрд. долларів більше.

Окрім того, Україна недоотримала від «Газпрому» за транзит російського газу майже 17 млрд. долларів. Починаючи з 2010 року українські споживачі отримали ціну за газ на рівні, значно вищому за європейський. Як результат Україна переплатила «Газпрому» за поставлені газ від 16,8 до 28,8 млрд. долларів. Через «недобір газу» за 2012—2017 роки фінансові претензії російської сторони до У-

Початок — стор. 6—7

Говорити, що «депортaciя є геноцидом» — це слова, а порушити кримінальну справу за фактом геноциду, провести досудове слідство і встановити, що це геноцид, як того вимагає закон, — це зовсім інше. Це надати депортaciї юридичного статусу геноциду кримськотатарського народу.

Я мав інформацію, яку виклав у зверненні до президента Порошенка, що з Москви Наливайченко отримав наказ за жодних обставин не допустити визнання досудовим слідством, а потім і судом депортaciї кримських татар актом геноциду. До цього часу немає судового рішення про визнання депортaciї кримських татар актом геноциду. Проти цього, як і проти визнання Голодомору актом геноциду українського народу, категорично виступає РФ.

І саме під час його керівництва СБУ Росія анексувала Крим і окупувала Донбас. Наливайченко і дня не брав безпосередньої участі у бойових діях на сході України, а побувши у відрядженні у так званому «військовому туризмі», не соромлячись, отримав статус учасника бойових дій, на підставі особисто поданої заяви. А коли інформація про це набула публічного розголосу, «герой» невидимого фронту змушений був написати заяву, що відмовляється від отриманого статусу УБД.

Сьогодні Наливайченко — народний депутат, обраний за партійним списком партії Юлії Тимошенко.

«Запасний» полковник Путіна

Вище та в попередніх публікаціях я уже наголошував, що, за твердженням голови СБУ Деркача і президента Кучми (а також згідно з документами, з якими я знайомився в архіві у 1993 році як начальник відділу військової контррозвідки СБУ), Віктор Медведчук був агентом КДБ під псевдонімом «Соколовський», завербованим у студентські роки.

Додам ще один штрих до його біографії. У 1996 році Медведчук, будучи президентом Союзу адвокатів України, отримав військове звання «полковник запасу». Виникає запитання: за які такі «подвиги і заслуги» він отримав найвище звання старшого офіцера після закінчення університету в 1978 році, жодного дня не служивши в армії, ні разу не проходивши військових зборів і не перебуваючи на військових посадах?

Навчаючись в КДУ ім. Шевченка, Медведчук закінчив військову кафедру, і наказом міністра оборони СРСР № 47 від 4 квітня 1978 року йому було присвоєно військове звання «лейтенант запасу». 1 жовтня 1982 року, коли він працював адвокатом, йому було присвоєне чергове звання «старший лейтенант запасу» (звання було присвоєно після завершення судових процесів над Юрієм Литвином і Василем Стусом, у яких він був адвокатом, призначеним КДБ).

Починаючи з 1995 року, сучасні з послужного списку Медведчука, у нього почалося «зіркове падіння» на погони. З липня 1995 року міністр оборони України Шмаров присвоїв йому звання «капітана запасу», а вже 24 жовтня того ж року — «майора». Через півроку (12.04.1996 р.) Медведчук отримує «підполковника», а ще через півроку (29.11.1996 р.) — «полковника запасу».

Дмитро Чобіт у своїй книзі «Нарцис» пише: «Якщо взяти до уваги те, що всі записи — від старшого лейтенанта до полковника — зроблено однією рукою і одним чорнилом, то можна припустити: полковник міг народитися протягом одного дня. Навіть якщо це і не так, то все одно — перед нами факт порушення строків присвоєння чергових військових звань. Питається, за які заслуги?»

Міністр оборони України Анатолій Грищенко своїм наказом від 25 серпня 2005 року № 516 позбавив Медведчука звання полковника, «розджалувавши» його до капітана запасу. Проте у 2009 році кум Путіна доказав через суд, що він «справжній полковник», і добився скасування наказу Грищенка...

...І Литвин — на лаві «запасників»

Свого часу глава адміністрації президента Володимир Литвин, побувши в період з 9 по 10 січня 2001 року у відрядженні в Східній Словаччині (Югославія, бойові дії там уже не велися), де перебував Український контингент Миротворчих сил ООН, звернувся як полковник запасу СБУ до голови СБУ Радченка В. І. з рапортом про визнання його учасником бойових дій. 25 квітня комісія СБУ визнала Литвина учасником бойових дій.

У березні 2006 року інформація про це набула розголосу, ЗМІ також повідомили, що Литвин був агентом КДБ. Переїзнюючи у Запоріжжя 20 березня 2006 року, Литвин прокоментував журналістам цю ситуацію досить плутано і туманно (цитую): «Я хотів би підкреслити таку особливість, що заяви туди не пишуть, якщо це говорять, що це добровільно, відповідними натяками».

Виникає запитання: то ким насправді був Володимир Литвин до отримання звання «полковник запасу» СБУ? Відповідь на це запитання дає його послужний список.

Литвин народився в 1956 році в селянській родині на Житомирщині. Після закінчення школи у 1973 році вступив на історичний факультет КДУ ім. Шевченка, який закінчив у 1978 році і був заразований до аспірантури. У ЗС СРСР не служив. У 1977 році закінчив військову кафедру при КДУ. Військову присягу прийняв у липні 1977 року при в/ч 51418. У 1978 році, переїзнюючи на посаді методиста навчального відділу ректорату КДУ, Литвіну було присвоєно звання «лейтенант запасу» (наказ МО СРСР № 47 від 04.04.1978 р.). У лютому 1981 року, переїзнюючи на посаді помічника ректора КДУ, Литвин добровільно подав документи до Управління КДБ УРСР у м. Києві та Київській області з проханням зарахувати його до кадрового складу офіцерів запасу КДБ СРСР. У 1983 році Литвин пройшов місячні збори офіцерів КДБ при в/ч 62433. На воєнний час — по мобілізаційному плану — був призначений на посаду оперуповноваженого Особливого відділу КДБ СРСР по Київському Червонопрапорному воєнному округу.

У 1984 році Литвин захистив кандидатську дисертацию на тему «Діяльність Комуністичної партії України з вдосконалення підготовки викладачів суспільних дисциплін (1966—1975 рр.). У 1986 — 1989 роках — начальник Управління

Міністерства вищої і середньої спеціальної освіти УРСР.

1986 рік — Литвину присвоєно військове звання «старший лейтенант запасу КДБ СРСР» (наказ КДБ СРСР № 531 від 30.12.1986 р.).

З січня 1989 по вересень 1991 року — відповідальний працівник ЦК КПУ: лектор, консультант, помічник секретаря ЦК КПУ.

У 1995 році, під час перебування на посаді помічника президента України, Литвіну було присвоєно позачергове військове звання «майор запасу» (наказ СБУ № 300-ос від 13.05.1995 р.), мінаючи чергове звання — «капітан» (у Радянському Союзі відомий підній випадок був із космонавтом Юрієм Гагаріним. Він отримав після першого польоту в космос чергове звання «майор» після попереднього — «старший лейтенант»). У 1996 році Литвіну було досрочно присвоєно чергове військове звання «під-

Тепер у нас три ексглави адміністрації президента — Табачник, Литвин, Медведчук — «справжні ПОЛКОВНИКИ!»

полковник запасу» (наказ СБУ № 491-ос від 21.08.1996 р.). У 1999 році, під час перебування Литвіна на посаді першого помічника президента України, йому знову досрочно було присвоєно чергове звання «полковник запасу» (наказ СБУ № 1139 від 13.08.1999 р.).

Як голова парламенту Литвин брав найактивнішу участь у ратифікації Харківських угод з РФ (27 квітня 2010 р.), підписав антиукраїнський Закон «Про засади державної мовної політики» (31 липня 2012 р., неофіційно відомий як «закон Ківалова — Колесніченка»), прийнятий із грубим порушенням Конституції, норм регламенту та процедури розгляду, і проголосував за так звані «диктаторські закони» (16 січня 2014 р.).

У вересні 2016 року ЗМІ опублікували «думки вголос» Литвіна, у яких він закликав відновити відносини з Росією і забути про Євросоюз. «Від відносин з Євросоюзом ми нічого не отримуємо, а від того, що розрівали їх з Росією, багато чого втрачаемо», — наголосив Литвин.

Ознайомивши ветеранів КДБ УРСР із послужним списком Литвіна, проаналізувавши отриману інформацію та їхні коментарі, у мене, як ексначальника відділу військової конт-

розвідки, не було сумніву, що в студенські роки, швидше за все на 2-3 курсі, Литвин був завербований КДБ. Такий висновок підсилювали і вище зазначені коментарі самого Литвіна, і особисті з ним розмови на цю тему.

Як стверджували ветерани КДБ, якби Литвин, коли був студентом, не погодився на запропоновану йому таємну співпрацю з органами державної безпеки, то такого стрімкого кар'єрного росту в сільського хлопця просто не було б. Після закінчення історичного факультету Литвин був би направле-

го міського комітету ЛКСМУ.

Аналіз його біографії, кар'єрного росту, антиукраїнської діяльності та українофобських і проросійських поглядів дає підстави для висновку, що він був (вірогідністю дуже високу!) агентом КДБ по «дисидентській» п'ятій лінії і «загартувався як сталь» у боротьбі з «українським буржуазним націоналізмом».

При уряді Кучми Табачник — керівник прес-служби КМ, 1-й заступник голови Державного комітету у справах преси, видавництва, поліграфії та книгозгівлі, на президентських виборах 1994 року — керівник виборчої компанії Кучми, яка базувалася на стратегічному партнерстві з Росією, російська мова — друга державна в Україні.

Після виборів Табачник стає главою адміністрації президента, і 8 серпня 1994 року міністр оборони України Шмаров присвоює йому військове звання «майор запасу», мінаючи звання «капітана» (як і Литвин). 11 березня 1995 року Табачник отримує звання «підполковника», а через рік — 16 лютого 1996 року — «полковника запасу».

Коли виник політичний скандал навколо присвоєння військових звань Табачнику, Президент Кучма своїм указом від 10 грудня 1996 року звільнив його з посади і розжалував до «старшого лейтенанта запасу». В інтернеті була інформація, що в 2007 році Табачник (як і Медведчук) добився відновлення звання «справжнього полковника».

Доречно зауважити, що Кучма, як зазначала преса, будучи президентом України, мав військове звання «старший лейтенант запасу».

Тепер у нас три ексглави адміністрації президента — Табачник, Литвин, Медведчук — «справжні полковники»! «Ну, в житті не скажеш, какий был мужчина, Ну, настоящий полковник...» — співала пріамона Алла Пугачова.

Степан Хмаря емоційно, але справедливо зауважив: «Табачник — подонок, мерзотник, який недостойний звання громадянина України!».

«Павуки-агенти» в банці Кучми

Згаданий на початку статті Григорій Суркіс, про якого голова СБУ Деркач говорить Президенту Кучмі, що він і Медведчук були агентами КДБ, в 1972-му закінчив Київський технологічний інститут харчової промисловості і мав гарний кар'єрний ріст...

Приведений аналіз вище зазначених фактичних даних дає мені (як начальнику відділу військової контррозвідки СБУ в минулому) підстави зробити достатньо обґрунтований висновок: Медведчук, Суркіс, Турчинов, Табачник, Литвин, Наливайченко були агентами КДБ СРСР, яких завербували у студентські роки, а Тимошенко — агент

Очолювана мною парламентська слідча комісія встановила, що Волков, будучи помічником президента Кучми, зареєстрував офшорні компанії, відкрив багато особистих рахунків у зарубіжних банках, через які відмив десятки мільйонів різної валюти. Зокрема, на його особистих рахунках і рахунках його фірм у банках Бельгії надійшло 16 млн. доларів США і 8 млн. бельгійських франків. Бельгійська фінансова поліція офіційно висунула Волкову звинувачення у «відмиванні брудних коштів». Звіт комісії був опублікований у парламентській газеті «Голос України».

Волков став невідінним, боявся арешту за кордоном. Як

від фракції блоку Юлії Тимошенко, яка, будучи прем'єр-міністром України, виконуючи волю Москви (як особистий агент політичного впливу Путіна), говорила предстоятелям зарубіжних православних церков, що питання про надання Томосу Україні є «політичним», «не на часі», «може викликати супільні нестабільність і протистояння між віруючими». Подібну діяльність Тимошенко продовжувала і впродовж 2018 року.

Шляхом обману, психологічного тиску, шантажу, а також завдяки підтримці прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко керівництво РПЦ (Алексей II, Кірілл — агенти КДБ під псевдонімами «Дроздов» і «Михайлів») спільно з політичним керівництвом РФ (Путін, Медведев) добилися від Вселенського Патріархату ненадання Україні Томосу про автокефалію в 2008-2009 роках.

«За визначні заслуги перед православною церквою Московського патріархату» (нині РПЦ в Україні) Тимошенко була нагороджена орденом святої великомучениці Варвари.

Однопартієць Юлії Тимошенко, народний депутат Валерій Дубіль 27 липня 2018 року брав участь у хрестині ході Московського патріархату разом з депутатами від «Опозиційного блоку» Юрієм Бойком, Євгенієм Мураєвим та іншими. Лідер партії «Батьківщина» Тимошенко відмовилася надати будь-які офіційні коментарі щодо участі Дубіля у заходах московських попів.

Лідери московського «окупаційного» блоку «За життя» Медведчук, Рабінович, Бойко

з них, на мою думку, можуть бути і діючими агентами ФСБ і СЗР РФ.

Патріарх Філарет стверджує, що всі православні ієрархи в Радянському Союзі змушені були таємно співпрацювати з КДБ. Інакше, за його словами, священнослужителі не могли повноцінно виконувати свої обов'язки, бо їхні рішення не мали юридичної сили. Не було жодного єпископа, який би не мав таємних контактів із працівниками КДБ і не співпрацював з ними. «Якщо він не працював на КДБ, то не був би єпископом! Тому, якщо хтось із архієріїв тих скаже, що він не мав контактів і не співпрацював з КДБ, то це означає, що він говорить неправду. Я це точно знаю», — наголосив Філарет.

Голова Служби зовнішньої розвідки України Єгор Божок заявив 24 січня 2019 року Укрінформу, що «на 99% священнослужителі РПЦ всерадині Росії контролюються ФСБ, а ті, які працюють за кордоном і в «Російському православному палестинському товаристві», — Службою зовнішньої розвідки РФ».

Захисники «канонічного православ'я» під омофором МП

Нагадаю, під час виступу Порошенка у Верховній Раді 20 вересня минулого року зі щорічним посланням до народних депутатів, коли він говорив про «повне розмежування» церкви, наредив з фракції «Опозиційного блоку» Вілкул, Новинський, Шуфрич та інші демонстративно покинули сесійний зал.

Москва через свою агенту-

ковського патріархату».

Першим під зверненням підписався олігарх, колишній громадянин Росії Вадим Новинський (спонсор МП), який є його ініціатором і одним із найбільш затяжих захисників «канонічного православ'я» під омофором Московського патріархату. Свої підписи під зверненням поставили тодішні співголови «Опоблоку» Юрій Бойко, Олександр Вілкул, нареди Сергій і Юлія Львовичі, Нестор Шуфрич, Юрій Мірошничеко, Наталія Королевська, Михайло Папієв, Сергій Ківалов, брати Добкини та інші «гундяєвці-онуфрієвці», всього 39 осіб — російська «п'ята колона» в Україні, агенти впливу Кремля та, як писав Шевченко, «раби, підніжки, грязь Москви». Є серед підписантів і Юхим Звягільський — співпрезидент Єврейської конфедерації України. Серед підписантів — багато нагороджених церковними відзнаками РПЦ і МП, а Ківалов, окрім ордена МП, ще й відзначений президентом Росії державними нагородами РФ орденом «Дружби» і медаллю Пушкіна. Серед них є особи, вірогідність яких, що вони в радянські часи були завербовані органами КДБ, досить висока.

Окремий приклад сучасної «кочубеївщини» продемонстрували на «церковному фронті» народні депутати Андрій Деркач, Яків Безбах, Андрій Шипко та народні депутати попередніх скликань від Партиї регіонів Григорій Смітюх і Василь Горбаль, які окремо написали листа Патріарху Варфоломію із проханням відкласти надання автокефалії православній церкві в Україні. Вони писали, що «більша частина українських православних зможе прийняти автокефалію тільки за наявності згоди російського патріарха». Не більше і не менше — лише за згоди Путіна!

Василь Горбаль (почесний президент «Укргазбанку») і Андрій Деркач (кадровий офіцер КДБ) є меценатами МП. Вони навіть були делегатами Помісного собору РПЦ, на якому вибрали патріарха Кирила.

Новинський лякає Україну і Вселенський патріархат «гандізмом кровопролиття» і висловлював занепокоєння діями «депутатів із числа постмайданівських хунівейбінів» та інших представників центральної місцевої влади, які чинять усілякі підступи «канонічний» УПЦ МП. Застерігаю Новинського та іншу «грязь Москви»: не приведи Боже, спровокуєте щось подібне тому, чим лякаєте. «Божа кара» буде неминучою — петретвориться на «молекулярну піллюку»!

Наголошу, що інформація про цінних і особливо цінних агентів КДБ колишнього СРСР зберігається в Москві, в архівах ФСБ РФ до цього часу. Для російських спецслужб використання архівів агентів КДБ (вони не бувають колишніми), які перебувають у вищих колах політичної, релігійної і державної влади України, завжди вважалось вищим пілотажем. Сьогодні ми пожинаємо плоди цієї роботи.

працюють!

ФСБ РФ.

Окрім того, зазначу: якщо Турчинов, Табачник, Литвин і Наливайченко були агентами КДБ, то після обрання Турчинова секретарем великого комітету комсомолу, призначення Табачника завідувачем відділу Київського міського комітету ЛКСМУ, призначення Литвина відповідальним працівником ЦК КПУ, направлення Наливайченка на навчання в Інститут ім. Андропова КДБ СРСР усі агентурні матеріали на них (іхні особові і робочі справи, алфавітні облікові карточки форми № 3 та інші документи, які могли б розшифрувати їх як таємних агентів КДБ) були знищені згідно з «Положенням про агентурний апарат і довірених осіб органів державної безпеки».

За даними ЗМІ, Олександр Волков був подвійним агентом МВС і КДБ. 16 березня 1970 року, будучи студентом технологічного факультету Київського торгово-економічного інституту, Волков був завербований оперуповноваженим кримінального розшуку м. Києва (прізвище опера відоме) під псевдонімом «Михайлів» (під реєстраційним № 20-190, особова справа агента № 270400). Після того, як Волков став помічником Президента Кучми (липень 1994 — вересень 1998 роки, народний депутат із вересня 1998 року), його «досьє» агента міліції було особисто в міністра внутрішніх справ Кравченка.

У середині 80-х, коли Волков займався «тіньовим» бізнесом у системі агропромислового комплексу з лідерами злочинного світу в Києві, він був завербований Управлінням КДБ по лінії «контррозвідувального захисту економіки». Саме про це і йдеться на аудіозаписах Мельниченка, де Деркач доповідає Кучмі, що Волков — агент КДБ.

За однією з версій, опублікованої в інтернеті, інформацію про агента Волкова в ЗМІ «злив» Медведчук, щоб вказати тому на його місце в грядущих політичних розкладах і «підбити» агента «Михайлова» на співпрацю у своїх і російських інтересах. Ну що можна на це сказати? «Павуки-агенти» в банці Кучми...

розповідав мені один із керівників СБУ, його питання було вирішено через дипломатичні канали посольством України в Бельгії і, буцімто, Волков був завербований однією зі спецслужб Західу. За таких обставин, я цього не виключаю. Кращої вербувальної ситуації важко навіть уявити.

Детально про те, як українські чиновники-корупціонери могли бути завербованими спецслужбами, я розповів у своєму інтерв'ю журналісту Анатолію Беню під назвою «Сьогодні — хабарник, завтра — агент?» (Голос України, 3 жовтня 1996 р.).

Ще один штрих до портрета «подвійного агента».

В 1995 році Волков разом з агентом КДБ Рабіновичем (псевдо «Жолудь») організував Торгово-промислову палату «Україна—Ізраїль».

Нагадаю, що в липні 2013 року 148 народних депутатів (119 від Партиї регіонів, 23 від КПУ на чолі з Петром Симоненком і 6 позафракційних) підписали звернення до Сейму Республіки Польща з проханням визнати геноцидом поляків під час національно-визвольної війни України 1942-1944 років (так звана «Волинська трагедія»). Цей крок президент України Леонід Кравчук кваліфікував як національну зраду.

Аналіз наявної інформації та біографічних даних 148 національних зрадників України засвідчив, що не менше третини серед них були агентами КДБ і майже всі — агенти політичного впливу Москви — антиукраїнське лобі Кремля. Двоє цих українофобів і русофілів і сьогодні є нардепами «окупаційного» блоку «За життя» (Шуфрич і Борт).

«Полівське око» КДБ

Президент Віктор Ющенко розпочав процес надання УПЦ КП автокефалії. Але не отримав належної підтримки з боку народних депутатів

активно підтримують РПЦ, її патріарха Кірила-Гундяєва (агента КДБ «Михайлова») та Московський патріархат і його представителя Онуфрія, внесеного в базу даних сайту «Миротворець» як «агент впливу РПЦ».

РПЦ і її філіал МП освячують гібридну війну Путіна проти України, день і ніч моляться за російську владу і за російське військо, наголосив президент Порошенко на параді до Дня Незалежності України 2018 року.

Усі дев'ять членів «Священного» синоду РПЦ в Україні (колишній МП) є «агентами впливу РПЦ», виступають проти вступу України в НАТО, не визнають автокефалії ПЦУ, підтримують агресора і вбивцю Путіна, нагороженні високими відзнаками РПЦ, а п'ятеро з них наділені президентом Росії орденом «Дружби» (Онуфрій, Лазар, Іларіон, Павел, Антоній).

Аналіз архівних матеріалів КДБ СРСР, які я вивчав у складі комісії в 1992 році в Москві, дає мені (військовому контррозвідувнику в минулому) підстави зробити майже однозначний висновок: усі члени синоду УПЦ МП (як і весь патріархат РПЦ) у минулому були агентами КДБ, а семеро

ру навіть інспірювали позов до Окружного адміністративного суду Києва, який 1 жовтня подала «Неурядова організація верховенства права», з вимогою визнання Президента України Порошенка до Вселенського патріарха Варфоломія з проханням надати автокефалію Українській православній церкві. З подібними позовами до Верховного суду звернулися також три представники МП.

Ще в травні 2018 року за дорученням Москви народний депутат Новинський з групою представників МП (митрополит Антоній, протоієрей Данілевич та інші) іздив до Варшави на зустріч з єпископом Польської автокефальної православної церкви митрополитом Саввой (агент КДБ СРСР і спецслужб комуністичної Польщі під псевдонімом «Юрек») із завданням створити «ініціативну групу» з блокування надання автокефалії Українській православній церкві.

Народні депутати від «окупаційного блоку» направили Вселенському патріархату Варфоломію альтернативне звернення, в якому просить зберегти «канонічне православ'я» в Україні Моск- ковського патріархату.

Юрій ПАТИКІВСЬКИЙ

Менш ніж через десять днів Україна зможе побачити проект нового Державного бюджету на 2020 рік. Це буде перший серйозний фінансовий документ авторства нової влади, а враховуючи відсутність головних програмних документів «слуг народу» та шоу замість звіту президента Володимира Зеленського за перших сто днів роботи, — взагалі перший серйозний документ, який зможуть аналізувати фахівці та робити відповідні висновки.

Попередні оцінки, на жаль, виглядають невтішно. До того ж Кабміну Олексія Гончарука доведеться вирішувати ще одне непросте бюджетне завдання — якимось чином долати дефіцит Держбюджету нинішнього року.

«Жовта картка» від США

Законопроект про Держбюджет на 2020 рік представляється у Верховній Раді в п'ятницю 20 вересня. Інформація про це міститься в порядку денному парламенту на найближчі два тижні, опублікованому на сайті ВРУ. Раніше, як ми пам'ятаємо, президент Зеленський доручив Кабінету Міністрів внести до Верховної Ради проект державного бюджету на 2020 рік до 15 вересня. При цьому законопроект повинен бути направлений на стимулювання економічного зростання країни.

«Відповідалні — прем'єр-міністр Олексій Гончарук та міністр фінансів Оксана Маркарова», — жорстко у стилі кіношного Голлородська заявив екс-виконавець головної ролі у серіалі «Слуга народу», а нині діючий президент держави Володимир Зеленський, який, опираючись на парламентську фракцію «Слуга народу», створив черговий антикризовий Кабінет Міністрів. Міністри порушили термін Зеленського всього на п'ять днів. Але, ймовірно, це буде не найбільша проблема цього документа.

У Раді національної безпеки і оборони тим часом сподіваються, що підходи до фінансування сектору безпеки та оборони залишаться незмінними. Секретар РНБО Олександр Данилюк розраховує, що виділені на оборону гроші використовуватимуться ефективно і відповідно до потреб.

Тим часом експерти на основі попередніх висновків уже мають до проекту нового кошторису держави цілу низку зауважень. Так, аналітик, президент Українського аналітичного центру Олександр Охріменко заявив у ЗМІ, що держбюджет України на наступний рік точно не буде реформаторським.

Економіст пояснив, що новий уряд хоче залишити все як є, нічого змінювати не буде, хоча народу при цьому говорить, що це реформаторський бюджет. Насправді такі заяви, на думку Охріменка, не відповідатимуть дійсності: у держбюджет будуть усе ті ж диспропорції, тоді як українців запевнятимуть, що в майбутньому він стане бездефіцитним.

Але найбільша проблема полягає у тому, що в Україні досі не змінено підхід до формування Державного бюджету, який уже в нинішньому році призвів до певних непорозумінь на міжнародній арені. Так, Україна потрапила до переліку країн із непрозорим бюджетом, який щорічно складає Державний департамент США. Про це йдеть-

■ НАШІ ГРОШІ

У режимі неможливого

Нова влада спробує за 10 днів створити водночас «народний» і «економічний» Держбюджет-2020: маючи суттєвий дефіцит надходжень у 2019 році та низку хронічних проблем

Проблеми з виконанням Держбюджету — зовсім не абстрактна категорія. Так, лише «сірі» імпортери та відверті контрабандисти завдають всім нам щорічного збитку на майже 100 млрд гривень.

Фото з сайта rau.ua.

ся у «Звіті про прозорість в бюджетно-податковій сфері за 2019 рік». На думку Олександра Охріменка, до бюджету нашої країни дійсно можуть бути претензії щодо прозорості.

«Ми і справді маємо дуже велику проблему, — сказав експерт. — У нормальних країнах спочатку рахують доходи, а потім витрати, а у нас — навпаки: спочатку «малюють» витрати, а потім підганяють під них дохідну частину. Крім того, Бюджетний кодекс чітко забороняє змінювати бюджет.

Але у нас часто Мінфін робить так званий кошторис, у якому тимчасово змінюються бюджетні витрати. Таким чином, часто виконання бюджету за фактом і за планом не збігаються. Це грубе порушення, але у нас на це закривають очі. Цей хаос дає можливість зловживати, використовувати засоби не за призначенням».

Дорога гривня і провальна приватизація

Тим часом Україна опинилася у скрутній ситуації через невиконання Державного бюджету нинішнього, 2019-го, року.

За підсумками серпня 2019-го, державна казна, за даними Державної казначейської служби України, недоотримала 9% доходів від запланованого їх обсягу. Доходи бюджету в серпні становили 87,59 млрд гривень, тоді як, відповідно до закону про Державний бюджет України на 2019 рік, за цей період до бюджету має надйти 96,29 млрд гривень. Тобто до бюджету не надійшло 8,7 млрд гривень.

Усього ж, за підсумками січня—серпня 2019 р., до державної казни не надійшло 4,5% запланованих доходів. У Рахунковій палаті вважають головною причиною такого стану спад зміщення курсу національної валюти і констатують: через дорогу гривню Державний бюджет недоотримав 9,2 млрд гривень від початку 2019 року.

■ АНТИКРИЗА

Реформи проти падіння

Для запобігання наслідкам світової економічної кризи Україні, на думку міністра розвитку економіки, торгівлі і сільського господарства Тимофія Милованова, треба реформувати ринок праці, інструменти економічної політики, державну підтримку, адміністрування податків. «І робити це проактивно, дивитися вперед, а не назад. Бо пізно щось змінювати, коли вже пройшла криза або почалася. Треба готовуватися заздалегідь... Економічна політика має перетворитися на аналітичну економічну політику, що допомагає економіці успішно розвиватися і бути гнучкою, стимулювати саме ті проблемні напрямки, які можуть виникнути через глобальні або внутрішні процеси в економіці», — зазначив Милованов.

При цьому він констатував: коли відбувається економічна криза, Україна падає глибше, ніж загалом світ або наші сусіди, і довше виходить із кризи.

Як відомо, через дорогу гривню навіть виник конфлікт між Мінфіном і Національним банком. Міністерство фінансів України критикувало Нацбанку за те, що він дозволив гривні змінитися до майже 25 гривень за долар. У Нацбанку відповіли, що не можуть стримувати змінення гривні, оскільки це вплине на довіру інвесторів до української валюти.

Утім високий у порівнянні з бюджетними прогнозами курс національної валюти не є головною причиною пробуксовування вітчизняної економіки. «Уже котрий місяць поспіль ми констатуємо три основні складові недонаходжень. За вісім місяців цього року план доходів не виконано на 30,8 млрд грн, державних запозичень — на 17,7 млрд грн і приватизації державного майна — на 6 млрд грн», — уточнив керівник Рахункової палати Валерій Пацкан.

За даними Рахункової палати, в січні—серпні 2019 року план надходжень загального фонду державного бюджету не виконано на 46,2 млрд грн, або 4,8%. На думку Пацкану, план доходів не виконано на самперед за рахунок податку на додану вартість із ввезених на митну територію України товарів на 26,2 млрд грн, або 12,4%, і акцизного податку з вироблених в Україні підакцізних товарів — на 10,4 млрд грн, або 21,2%.

Проблеми зафіксовано не лише у частині надходжень, а й у витратній. Закон про Держбюджет-2019, як відомо, передбачає доходи в сумі 1,026 трлн грн, витрати — 1,112 трлн грн. Гранічний обсяг дефіциту встановлений на рівні 89,989 млрд грн. При цьому за січень — серпень нинішнього року видатки держкошторису не виконані на 56,4 млрд грн, або 8,6%.

На думку Валерія Пацкану, така ситуація є наслідком низької якості планування витрат. «А це тягне за собою неефективне використання коштів, в окремих випадках нецільове використання бюджетних витрат і їх постійний перерозподіл протягом року», — заявив голова Рахункової палати.

Чорна каса, або Резерви для бюджету

А тим часом величезні кошти, за підрахунками вітчизняних експертів, які могли б працювати на економіку української держави, просто витікають поміж пальців. Найбільше втрат — від контрабанди і заплат у конвертах.

За даними дослідження, яке провели Інститут соціально-економічної трансформації та Центр соціально-економічних досліджень CASE-Ukraine, обсяг тіньових схем в економіці України оцінюється від 550 до 1050 млрд грн, через що державний бюджет втрачає від 150 до 275 млрд грн. На думку

■ А ТИМ ЧАСОМ...

Наперекір Гончаруку

Українська економіка трохи поліпшила свій загальний стан, але цьому значно аж ніяк не дотягує до планів нового українського керівництва шквально наростили ВВП до позначки 5—7% упродовж наступного року. Західні економісти, хоча й ставляться до нас стримано-позитивно, оптимізму, подібного до того, що має новий вітчизняний Кабмін, не поділяють.

Так, міжнародне рейтингове агентство Fitch Ratings підвищило прогноз щодо зростання економіки України в 2019 році до 3,4% — у порівнянні з прогнозом 2,6% у березні минулого року. Також було поліпшено прогноз зростання реального ВВП України на 2020 рік із 3,1% до 3,2%. У 2021 році очікується зростання на 3,5%.

Як зазначається в огляді агенції, підвищенню прогнозу сприяло сильне зростання ВВП, на 4,6% у другому кварталі 2019 року, обумовлене високим внутрішнім попитом і зростанням в сільськогосподарському секторі за дякієм хорошому врожаю зерна.

За прогнозами агентства, у 2020 році зростання ВВП України буде трохи помітнішим і становитиме 3,2%. Причина цього — зниження споживчого імпульсу, нормалізації показників у сільськогосподарському секторі та скорочення обсягів транспортування газу. Fitch очікує, що нездатність досягти угоди між «Газпромом» і «Нафтогазом» вплине на зниження доходів, але не призведе до енергетичного дефіциту в нашій країні.

авторів моніторингу, найбільше державний бюджет України недоотримує від існування схем на митниці, виплати зарплат у «конвертах» та виведення прибутків в офшори.

«Сірий імпорт», контрабанда у нашій державі мають обсяг 209—311 млрд грн, при цьому втрати бюджету на рік становлять 63—93 млрд грн. Ще близько 120—200 млрд грн займають офшорні схеми, приводячи до втрат бюджету на рік в обсязі 22—36 млрд грн. Зарплату в «конвертах» в Україні виплачують в приблизному обсязі 50—200 млрд грн, завдаючи бюджету втрат на 25—74 млрд грн щороку.

Тіньова оренда сільськогосподарських земель, яка з наступного року вже може увійти в історію завдяки ухваленню закону про ринок землі, нині в Україні оперує 19-69 млрд гривень, приводячи до втрат бюджету 6—22 млрд грн на рік. Також, попри всю шалену активність Міністерства внутрішніх справ та інших силових відомств, у державі продовжують працювати конвертаційні центри, які оперують 40-60 млрд гривень! Втрати бюджету при цьому становлять 12—18 млрд грн щороку.

Також до України завозять контрафакт на 35—55 млрд грн щороку, втрати бюджету на рік наближаються до показника у 10—12 млрд грн. Маніпуляції з ПДВ відбуваються у нас на приблизну суму в 42—54 млрд грн, при цьому держава втрачає від 7 до 9 млрд грн на рік.

Не все гаразд і з дотриманням трудового законодавства. Так, на оформленні штатного працівника підприємцем працедавці «заощаджують» від 10 до 16 млрд грн, при цьому держава недоотримує 4—7 млрд грн щороку. Махінації із податковими документами, наприклад, заниження оборотів, дозволяють щороку виводити в тінь 30—90 млрд грн, втрати бюджету від цього становлять 2—2,5 млрд грн. ■

Сергій ВАСИЛЬЧЕНКО

Коли кажуть, що державна бюрократія робить життя українців нестерпним і нічого в цій сфері не змінюється, згадайте нові ЦНАП чи сервісні центри МВС. А тепер Державна служба морського та річкового транспорту України (Морська адміністрація) на чолі з Дмитром Петренком створила ДП «Сервісний центр морського та річкового транспорту» («Моррічсервіс»), покликаний спростити процедуру оформлення документів для моряків. Протягом літа відкрили перший сервісний центр в Одесі, другий — в Ізмаїлі, до кінця року заплановано відкриття таких у Херсоні та Маріуполі, всього ж передбачається 14 сервісних центрів у різних містах України. Сучасний дизайн, електронні черги, усміхнені працівники. Чайка-вайфайка на «Фейсбуці». Грамотна комунікація. В чому ж підступ? І навіщо країні, яка більше сухопутна, ніж морська, знадобилося виокремлювати моряків і створювати для них сервіс? Про це «УМ» запитала у директорки ДП «Моррічсервіс» Ірини Костюк.

Вибір між сервісом і «схемою»

■ **Пані Ірино, як влаштованій «Моррічсервіс»?**

— «Моррічсервіс» — це державне підприємство, яке платить податки і дивіденди державі, а решту може витрачати на свої потреби. У нас є рік на розвиток, щоб вийти на отримання прибутків. Це державний, але все-таки бізнес, і він повинен бути прозорий, красавий, нам за нього не має бути соромно.

■ **У чому сенс роботи «Моррічсервісу»: ви об'єднали під одним дахом різні послуги, які були розкидані по різних структурах? Чи в чому полягає ваше ноу-хау?**

— Законом про адміністративні послуги передбачено, що їх можуть надавати лише центральні органи виконавчої влади, і всі вони працюють, як і раніше, у звичайному режимі. Ми надаємо організаційні, консультаційні, технічні, сервісні, але не адміністративні послуги. Ми — державне підприємство, яке «закуповує» послуги у відповідних службах, за це ми беремо сервісний збір. Наші співробітники зацікавлені винятково в одному — надати якісний сервіс — тоді є довіра клієнта і він повертається за послугою знову.

Я розумію, що за наші податки відповідні служби повинні організовувати такі умови, якими організували на нашому державному підприємстві, але зараз маємо, що маємо.

■ **Скільки складає ваша націнка?**

— Наприклад, оформлення послуги щодо державної кваліфікаційної комісії — 270 гривень, отримання посвідчення особи моряка — 600. За наш сервіс може заплатити кожен моряк — це не великий гроші, але він не всім потрібен. Пояснюю. Коли відкриється перший сервісний центр, нам було дуже цікаво, хто приходить до нас, а хто йде до державних установ, бо не хоче платити сервісний збір. Люди, які казали, що краще пива за ці гроші випити, — точно не наші клієнти. На різних морських форумах спочатку писали «це побори, це дорого, ніхто не буде ходити». А зараз пишуть: «Я був там, це класно. Мені зробили, звісно, не за один день, але й не за 400 баксів». Тобто працює найкраща реклама — сарафанне радіо. Таким чином, два наші центри за три місяці роботи надали майже 6 тисяч послуг.

■ **Тобто, ви не монополісти? Ви створили ситуацію вибору. Можна заплатити вам трохи більше, і ви берете на себе всі проблеми, пов'язані з бюрократією?**

— За це нас чехвостяє не други, вони кажуть: ага, ви зробили прокладку «Моррічсервіс» і всіх до себе заганяєте, що тільки через вас можна це робити. Ми кажемо: ні, ви маєте вибір — можете йти і віршувати справи напряму з державою або через посередників — у підворітті, або у нас, де є кондиціонери, гар-

не приміщення, електронна черга, всі посміхаються. Все в одному: зайдов, отримав електронну чергу, консультацію, подав документи, у терміналі заплатив за послугу. Потім прийшов і отримав документи.

■ **На які зразки ви орієнтувалися, створюючи цей сервіс?**

— В Україні це сервісні центри МВС і ДП «Документ», де видають закордонні паспорти. Центри МВС існують в структурі міністерства, а «Документ» за формулою власності, як і ми, — державне підприємство. Ознакою «Моррічсервісу» є свій фірмовий стиль, кольори, цікаві елементи візualизації. Зокрема, наша чайка-вайфайка наробила галасу у «Фейсбуці», про неї знають багато хто, навіть не дотичні до морської справи.

■ **Кошти держава виділяє?**

— Ні, ми як державне підприємство взяли позику в держави. Бізнес теж не працює на своїх грошах: заробили — віддали позику, працюють далі. Заробили кошти, вклади в розвиток. Зберіг бюджету ми нічого не брали.

Морський, річковий, офлайн і онлайн

■ **14 центрів — це не забагато? Звідки в країні стільки моряків?**

— По-перше, в країні не так вже й мало моряків. За різними підрахунками, приблизно 200 тисяч. Кожні 5 років їм треба поновлювати та отримувати підтвердження робочих документів та дипломів, враховуючи випускників морських академій та інших навчальних закладів. У Києві, до речі, великий запит від моряків: в столиці є Державний університет інфраструктури та технологій, який, зокрема, готує морських офіцерів — це потенційні клієнти «Моррічсервісу».

По-друге, хоча наш слоган — «створений для моряків», ми вважаємо моряками всіх, хто пов'язаний із водним транспортом. Зараз запускаємо послугу з реєстрації усіх типів суден — судновий білет, кваліфікаційна комісія, свідоцтво на управління малого або маломірного судна. Якщо ми будемо відкривати центри в містах із річками, наприклад, у Дніпрі, в Чернігові, Черкасах, Києві, там будуть паралельні послуги, пов'язані з морським та річковим транспортом.

Невдовзі надаватимемо послуги онлайн: готовимо до запуску «електронний кабінет клієнта» — з використанням електронного документообігу, електронних цифрових ключів та захищених каналів зв'язку.

А взагалі наша мета — створити сучасне ком'юніті моряків. У столиці ми хочемо запустити сервісний центр трошки в іншому форматі — можливо, це буде хаб або морський музей. Щоб люди дізналися про те, що у нас є галузь морського та річкового транспорту, що є моряки, які приносять дуже багато валюти в

СФЕРА ПОСЛУГ

Для тих, хто в морі

Що змінюється у сфері державного сервісу. І чи готові українці платити за хороше обслуговування додатково? Журналіст «УМ» розбирався на прикладі недавно створеного державного підприємства «Моррічсервіс»

Маріупольський морський порт.

Морякам подобається «Моррічсервіс».

Фото автора.

країну, що це одна з найстаріших і найнебезпечніших професій у світі.

■ **Чи плануєте ви охопити сервісом порти, великий морський бізнес?**

— Крім сервісних центрів для фізичних осіб, ми розробляємо ще один напрям — сервісні відділи в портах, у яких надаємо організаційно-технічні послуги для юридичних осіб, допомогу при приході і відході суден. Тут працюємо з агентами або судновласниками. При вході в порт судно повинно пройти якісні процедури — митників, безпеку, екологів. Це відповідальність капітанії порту та особисто капітана, який є держслужбовцем. Вони можуть бути зайняті на перевірці судна. А наші співробітники цілодобово несуть вахту в порту, до них можна звернутися, якщо навіть судно прийшло вночі. Ми також плануємо привести цей сервіс до наших стандартив, хоч порт — це режимний об'єкт зі своїми правилами.

А ще ми дуже любимо нашу команду в портах — це досвідчені і перевірені морем люди. Коли відбулася реформа, капітанії портів передали від адміністрації морських портів у Державну службу морського та річкового транспорту України. І, на жаль, за віком ці старші люди не змогли стати держслужбовцями, але втрачали такі кадри — просто злочин. І тоді їм запропонували піти в сервіс. Вони завжди дають мудрі й корисні поради, дуже добре розбираються в документах.

Морське людське братство

■ **Якщо ви державна структура, то де ви набрали багато відмінних і професійних людей, і всі ними задоволені?**

— Ми відбирали тих, хто цілою хотів працювати з нами, і навчали і професійним навичкам, і сервісним — від зовнішнього вигляду, поведінки, мотивації до спілкування з клієн-

тами, розбирали конфліктні ситуації. В Ізмаїлі майже 99% населення — морські сім'ї, і в наших адміністраторів хтось у родині — чоловік, син чи брат — точно пов'язаний із морем, тому в них є ще й особиста мотивація. На відкритті в Ізмаїлі співробітники говорили: ми просто дуже боймося вас підвісти. Для нас це важливо. Я не маю рожевих окулярів, але мотивація працює. Ми взяли високі стандарти і хочемо їх дотримуватися.

■

■ Пані Ірино, вам комфортно працювати в суттєвій галузі?

— У мене морська освіта — я закінчила Одеський морський національний університет як юрист, але ми вивчали судновіднінні, географію морського транспорту, у мене навіть є посвідчення судноводія маломірного судна.

Мій тато все життя працював прикордонником на морському вокзалі, тож умода завжди збиралася моряки — усі приходили з рейсу, відпочивали велелюдні дні народження з гітарами, з розповідями.

■ **Як ця структура може покращити загальну ситуацію в галузі? До цього вас не було, і вони якось всі існували — судна, порти, моряки.**

— Існували, але як? А ми хотимо, щоб український моряк за кордоном не почувався представником третього світу, і тут, коли він приїжджає додому, він бікказав — це круто! Це моя Україна! Це моя держава! Мої друзі з Гамбурга, коли спостерігають за на-

Ірина СГОРЧЕНКО,
старший науковий співробітник
Інституту математики НАНУ,
кандидат фізико-математичних
наук

Кілька років тому оголошено про обов'язкове зовнішнє незалежне оцінювання з математики для всіх випускників середніх шкіл. Зараз є обов'язковим одне ЗНО з двох: або історії, або математики. Я часто критикувалася і критикую діяльність Міністерства освіти, але саме це рішення щодо зовнішнього незалежного оцінювання ЗНО з математики підтримала. Якщо я правильно зрозуміла, цей захід став реакцією на надзвичайно погані результати з математики в 2016-17 роках, хоча тоді його здавало лише трохи менше половини випускників, які особисто обрали саме математику.

Інерційна міфтворчість

Традиційно вважається, що в Україні збереглася спадщина хорошої радянської фізико-математичної освіти, що демонструють, зокрема, високі результати українських школярів на міжнародних олімпіадах. Утім, це помилкові думки. Радянська масова фізико-математична освіта не була хорошою, хоча продукувала 10-15 відсотків успішних випускників, які потім ставали науковцями та інженерами. Та навіть ті скромні здобутки найздібніших і прийнятного рівня ще 50 відсотків випускників не були збережені. Частково — в результаті оголошеної після здобуття незалежності в Україні «гуманізації освіти» (насправді — примітивізації): значного скорочення обсягу матеріалу та годин на вивчення математики та фізики, запровадження методики «женемо матеріал за програмою, навіть якщо учні в класі нічого не розуміють», та повної толерантності до списування і байдукування учнів. Від учителя взагалі припинили вимагати вчити: головне — правильно написати звітні папери та виставити якісь позитивні оцінки. Масове жебрацьке становище багатьох освічених людей демотивувало молодь вчитися, демотивувало батьків стимулювати навчання дітей. Та й простіше стало списати, скачати реферат з інтернету та доказитись про оцінки і вступ до якогось університету залежно від амбіцій і статків.

Стимуляція незалежним оцінюванням

Переважна більшість школярів фактично припиняють вчити математику в 5-6 класах. Цьому сприяє запрограмований із початкової школи страх і неможливість самостійно опанувати пропущене навіть після тижневої хвороби: підручники взагалі не розраховані на самостійне навчання. Батькам якраз набридає займатись уроками, вони купують «Готові домашні завдання» і самі пропонують списувати. Потім декому беруть репетиторів у 10-11 класах. Репетитор може навчити розв'язувати кілька типів задач, проте глибоких знань цей варіант не дає, — студенти приходять до університету на практично нульовому рівні. Результати ж ЗНО свідчать, що маємо масову катастрофу з викладанням математики, не зважаючи на видатні успіхи кількох сотень найкращих учнів.

Повідомлення про обов'язкове ЗНО викликало масу про-

■ ДИСКУСІЙНЕ

Синхронізація півкуль

Чому потрібне ЗНО з математики для всіх випускників

тестів, хоча, думаю, більшість протестувальників упевнені, що його скасують — це ж такий гарний популістичний захід, задоволити лінівих дітей, які не хотіть учитись...

Аргументи, які спростовують самі себе

Одразу зазначу: переважних аргументів проти обов'язкового ЗНО з математики я не почула і не побачила, незважаючи на великий досвід обговорення цієї проблеми у «Фейсбуці». Переважна більшість озвучених доводів насправді переконують у його наявності потребі.

Головний аргумент — необхідність витрачатися на репетиторів, необхідність учиться для ЗНО. Але це — просто метод оцінювання знань, який відрізняється від звичайної процедури Державної підсумкової атестації в школі саме «зовнішністю» та незалежністю. І протестуючи лише викривають таким чином своє бажання отримати завищенну незаслужену оцінку. Батьки та вчителі фактично виставляють дирекцію своїх шкіл фальсифікаторами Державної підсумкової атестації! Заяви, що до ЗНО треба готовуватися, а діти перевантажені, означають, що до ДПА в цій школі готовували лише конверт представнику районного відділу освіти, який закріє очі на списування чи диктування відповідей.

Ще один аргумент: «ЗНО не панацея і не вирішить усіх проблем». Доцільні заходи далеко не завжди є панацеєю. Наприклад, чищення зубів жодним чином не є панацеєю від усіх захворювань, але це ж не означає що не треба чистити зуби. Жодні ліки не є панацеєю, проте це не привід повінності відмовлятись від медикаментів. Люди, які визнають лише «панацею», також демонструють необхідність вивчення математики всіма школлярами — хоча б для того, щоб добре розрізняти необхідні та достатні умови.

Один із напрямів моєї громадської діяльності — дослідження проблеми академічної недоброочесності в науці та освіті. На мою думку, саме імітація навчання математики на масовому рівні є основним механізмом привчання учнів до списування, академічної недоброочесності, халтури, імітації діяльності. Що врешті-решт має дуже негативний вплив і на українську економіку. Яка може бути продуктивність праці, якщо школа масово випускає дітей, звичних до обману та імітації діяльності? Вчителі не можуть тут нічого зробити самостійно без незалежного оцінювання, бо від них вимагають ставити позитивні оцінки та виконувати програму в строк. Вчитель не може не гнати програму незалежно від рівня розуміння класу, але зобразити «результати навчання» має. Нереальність завдань завжди приводить до обману та імітації.

Аргумент «дітям-гуманітаріям не потрібна математика, і тому не треба її здавати» — знову ж лише доводить потребність ЗНО для всіх. Рівень

Коли випускники українських шкіл-медалісти виявляються нездатними рахувати в межах елементарної таблиці множення, про які рейтинги освіти можна говорити?

Фото з сайта ot.kr.ua.

чинішнього ЗНО — базовий, він значно простіший, ніж шкільна програма радянських часів. Аби дитина, яка хоч якось вчилася, не змогла здати ЗНО на прохідний бал, треба дуже добре постаратись — зовсім не вчитись, роками списувати та обманювати. Я впевнена, що хорошим університетам не потрібні студенти, звичлі списувати та байдукувати на уроках. Навряд чи таке бажання варто вітати. А низька оцінка з математики насправді дуже незначним чином впливатиме на формування конкурсного бала і не матиме серйозного впливу на шанси вступу до університетів. Математику варто вивчати хоча б для того, щоб зрозуміти, що цей вплив є насправді дуже незначним.

Демотиватор сповільненої дії

Більшість шкільних 5-9 класів не є суто гуманітарними, але пів класу, які припиняють вчити математику, бо гуманітарії, сильно демотивують іншіх учнів. Таке навчання зрештою перетворюється на імітацію для всіх. ЗНО з математики має покращити і якість гуманітарної освіти, бо у вищі вступатимуть ті, хто дійсно цікавиться історією чи правом, а не просто нездібні до навчання, яких оголосили гуманітаріями тому, що вони поліпшувалися вивчити таблицю множення.

Навіть гуманітаріям варто знати основи статистики, теорії ігор, теорії прийняття рішень, математики виборів і багато іншого. Без належної математичної підготовки іншуочуючу нас економічна, політологічна, психологічна, соціологічна освіта є неповноцінною. Наприклад, якісної економічної освіти рівня хорошого західного університету в Україні немає — і погана математична підготовка абітурієнтів не дас можливості таку освіту запрощувати. В більшості західних університетів курси математичних методів та числової грамотності є обов'язковими для всіх студентів незалежно від спеціальності.

Одна з груп протестуючих проти ЗНО — це представники коледжів (технікумів) та ПТУ. Викладачі коледжів, які непокоються, що їхні студенти не здадуть ЗНО і їх доведеться відраховувати, фактично ві-

може стати власником бізнесу чи керівником. Але масова неграмотність керівників дуже шкодить економічній діяльності в державі, якості прийняття рішень. Одна з причин неуспіху бізнесів або намагань братися за лише дуже високорентабельні (часто з сумнівною законністю) види діяльності — від невміння аналізувати витрати, доходи та ризики. Математика потрібна вступникам до університетів для розуміння системи вступу та відбору (ніякої лотереї там немає, є чіткий алгоритм), потрібна під час навчання для розуміння системи оцінювання. Математика потрібна всім для прийняття рішень щодо власного здоров'я, бо в сучасному світі пацієнт має сам аналізувати ризики та приймати такі рішення. Математика потрібна юристам — для розвитку логічного мислення та розуміння, чому лотерея — це не злочин, якщо вона організована з дотриманням встановлених вимог, а фінансова піраміда — злочин; для розуміння наукових основ судової експертизи.

Аргумент популистів «не треба перевантажувати дітей, хай більше гуляють» — зрозумілій. Популистам вигідні неуки, нездатні логічно мислити, у якості електратору. Політики, які спробують додогодити цій категорії виборців, лише доведуть свою зацікавленість в такому недумаючому електораті.

Для подолання катастрофи з масовою математичною освітою потрібно ще дуже багато — змінити мотивацію дітей, батьків і вчителів (учителі теж не хочуть вчити немотивованих дітей), змінити програми, які після численних скорочень перетворилися на нелогічний вінгерет. Ні, не обов'язково звернутись до репетиторів і перевідкладати освіту на репетиторів повністю — є багато ресурсів для самостійного навчання.

Було б дуже бажано створити державну систему дистанційної освіти для підтримки учнів, які хочуть надолужити проглядане, та для учнів, які хочуть більше знань, ніж можуть дати в їхній школі. Потрібно міняти методичні підходи від безумовного «виконання» програми до досягнення розуміння матеріалу всіма дітьми, залучення кращих вчителів шляхом значного пріоритетного підвищення заробітної плати для вчителів «кризових» предметів, запровадження коригувальних курсів із математики в університетах. Проте всі ці заходи без обов'язкового ЗНО з математики для всіх випускників не матимуть жодного ефекту.

Я не дуже вірю, що ЗНО з математики для всіх випускників не скасують політики популисті. Це ж так легко задовольнити виборців обіцянкою «халяви» та «спрощення життя». Проте, сподіваюсь, що цього не станеться і буде зроблено крок для виходу з освітньої кризи. Ніякі нові органи з якості освіти нічим не допоможуть без незалежного оцінювання результатів навчання. Ніякі гарні папери, рейтинги, ліцензії та акредитації ніяк не сприятимуть припиненню масової імітації навчання.

Можна надати ще багато пропозицій для вдосконалення масової математичної освіти, проте, без незалежного оцінювання все це нереально впровадити. ■

Михаїло ДЕГТЬЯРОВ,
мистецтвознавець, член
Національної спілки художників
України, дійсний член
Нью-Йоркської академії наук

«Європа закінчується там, де закінчується Магдебурзьке право» переконує середньовічна приказка. Згадалася вона дотично до роздумів про закриття у Києві Музею Магдебурзького права (стационарної виставки «До історії самоврядування в місті Києві»), який був влаштований наприкінці 1990-х років у невеличкому одноповерховому будинку колишньої поштової станції у Подільському районі міста, в центрі Поштової площі. Сталося це ще за «попередників» «попередніків». Потім іще до 2017-го діяв тематичний виставковий проект. Чи означає це остаточний хрест на історичній пам'яті про вольності у Києві впродовж 300 років?

Київська поштова станція і німецькі туристи

Нагадаємо, Магдебурзьке право вперше у загальніх ридах сформувалось у XIII столітті в німецькому місті Магдебург. Загалом це комплекс законів місцевого самоврядування, притаманний багатьом середньовічним містам Західної Європи, жителі якої вибираювали та захищали свої права від свавілля феодалів-землевласників. Завдяки саме цим законодавчим нормам вони змогли успішно розвиватися економічно, соціально та культурно.

У Києві право діяло упродовж понад трьох століть — із початку XV століття до кінця 1834 року (коли було скасовано наказом російського імператора Миколи I). Право поширялося переважно на прадавню торговельно-ремісничу частину міста — Поділ, жителів якого звільняли від безпосереднього впливу феодалів: воєвод, призначених у Київ литовськими князями та польськими королями, а пізніше — намісників та генерал-губернаторів російського царства. Мешканці Подолу — ремісники, купці, міщани — тоді отримали можливість вільно вибирати зі свого середовища представників у місцевий орган самоврядування — магістрат, яким керував війт (мер міста — в сучасному розумінні).

Утім повернемося до теми донедавна існуючої у Києві музеїної експозиції та її значущості. Перш за все, слід зauważити, що будівля поштової станції, що дала назву площі, — унікальний пам'ятник архітектури та історії національного значення (середина XIX ст., стиль класицизму), для пристосування якого під музей були виконані капітальні ремонтно-реставраційні роботи. В інтер'єрі будівлі, в декількох залах, було представлено понад тисячу експонатів із фондів Державного історико-архітектурного заповідника «Стародавній Київ», філією якого став музей на Поштовій площині.

Оскільки територія заповідника включає велику частину Подільського району і прадавню частину верхнього Києва, то численними експонатами виставки були археологічні знахідки, зроблені на цій території, рідкісні зразки іконопису, декоративно-прикладного мистецтва, ремісничі вироби, предмети побуту,

■ МУЗЕЙНИЙ ПРОВУЛОК

Колона вольностей на шляху до Майдану

Чому все ще актуальні спогади про Музей історії київського самоврядування

У Києві варварство щодо історичних пам'яток чинять за згоди столичних чиновників.

Фото надане автором.

старовинний одяг киян різних станів, нумізматика, автентичні документи з історії київської самоврядності тощо. Експонати музею наочно демонстрували особливості 300-річного періоду київської магдебургії.

Музей успішно функціонував більше десяти років і, судячи з записів у «Кнізі відгуків», його відвідувачі дійсно забагачувалися тут коштовними для них знаннями і яскравими враженнями, за що широ дякували музейним співробітникам. Скажімо, делегацію з міста... Магдебург особливо вразила розташована на березі Дніпра, неподалік музею, монументальна колона — пам'ятник Магдебурзькому праву. Ще перебуваючи на батьківщині, німці зацікавилися самим фактом існування єдиного в Європі подібного музею. Після відвідин Києва вони навіть заявили про свій намір створити подібний музейний простір і в Магдебурзі.

До аварійного стану за місяць довели

Реальна загроза існуванню Музею Магдебурзького права в Києві раптом виникла восени 2012 роки — у зв'язку з масштабними роботами з реконструкції, що розгорнулися на Поштовій площі. Вони здійснювались по-варварськи, без затвердженого проекту і по-передніх обов'язкових археологічних дослідженій, які повинні виконуватися на кожній охоронній території заповідника в обов'язковому порядку перед подібними заходами.

Згідно з офіційними повідомленнями, було заплановано будівництво нової транспортної розв'язки, обумовленої транспортним потоком, що посилився, необхідність чого, ясна річ,

не могла викликати сумнівів. Проте з часом абсолютно протиправно, авральними методами на площі (вірніше під нею) почалося спорудження величезного, майже завширшки як уся площа, підземного двоярусного супермаркету.

Протиправною цю новобудову слід вважати тому, що земля в заповіднику «Древній Київ», складовою частиною якого є і Поштова площа, має статус території «історико-культурного призначення». Тому, коли в процесі риття котловану для торговельного центру виявили безцінні артефакти епохи Київської Русі, природно виникло питання про необхідність створення замість торговельного закладу (або хоч би поряд із ним) підземного музею археології.

Проблема виникла, як відомо, при так званому «злочинному режимі попередників», і, здавалося б, нова влада повинна була розібраться з хижаками-забудовниками суворо, згідно з законом! Оскільки з їхньої вини було завдано збитку історичному середовищу, що охороняється, то за рахунок їхніх коштів цей збиток мав би бути й компенсований, згідно з 66-ю статтею Конституції України! Але чомусь замість цього стали розглядатися якісь компромісні рішення. А час спливав!

Буквально з перших днів початку будівельних робіт (середина вересня 2012 року) поряд із фасадами Поштового будинка з'явилася важка будівельна техніка, робітники почали довбати землю і рити котлован. У результаті цього на стінах та стелях незабаром з'явилися глибокі тріщини. Уже до середини листопада

(не зберігся) і навіть «Музей історії собору святого Володимира» кримського заповідника «Херсонес-Таврійський» (у зв'язку з відтворенням цього собору за рахунок засобів, виділених повністю з міського бюджету Києва).

Оксана Фісун доклада чималих зусиль, щоб створити тимчасову виставку з найкращої частини музейних експонатів Музею Магдебурзького права. Її — з назвою «Від Магдебурга до Майдану» — розмістили у виставковому залі заповідника по вулиці Андріївській узвіз, 5. Вона функціонувала більше трьох років, по 2017-й. Саме у рік 30-го ювілею існування заповідника (заснованого в 1987 р.) сталося остаточне знищення музеїної експозиції, присвяченої історії київського самоврядування. Керівництво заповідника заявило, що в музейній справі не повинно бути політики!

Зауважимо, що заповідник по вертикалі підкоряється чиновникам із Київської держадміністрації, з їхнього боку ніколи раніше не було зауважень щодо діяльності музейних робітників. Швидше за все, докір у зайвому політиканстві був лише приводом. Згодом приміщення комунального статусу, що звільнiliся, стали здавати в оренду під облаштування приватних виставок—розпродажів творів сучасних діячів мистецтва, що є використовуванням приміщення дуже відносно «за призначенням».

Певно, частина киян пам'ятає, як незабаром після вступу на посаду голови міста Віталія Кличко біля колони Магдебурзького права патетично та патріотично казав про значення «реформи децентралізації», що проводилася в країні, про необхідність розвитку традицій місцевого самоврядування і тому подібне. Музею Магдебурзького права це не допомогло.

Один із острівців історії — Поштовий будиночок — зараз уже зовсім загубився серед масштабних антизаконних новобудов на де-юре заповідній території. Пам'ятник Магдебурзькому праву, білоніжна колона якого раніше урочисто сяяла на тлі зеленого схилу, тепер, будучи перекритим конструкцією моста, загубився і втратив свою минулу велич. До того ж одна з гігантських опор мосту по-варварськи безцеремонно (чи не спеціально) вріта впритул до тріумфальних арочних воріт, якими оформлені підхід до монумента зі сторони Володимирського узвозу. До речі, ворота є пам'ятником архітектури початку ХХ століття, що має свій власний охоронний номер у державному реєстрі пам'ятників історії і культури і, відповідно, порушену тепер зону території, що охороняється.

Тетяна ЗІНЧЕНКО

Осінь — чудовий час для зустрічі друзів, бо влітку — хто у відпустці, хто в мандрівках, хто на городі. Словом, особливо на дружні посиденьки часу нема. А от восени зібратися, поділитися літніми враженнями, поласувати разом чимось смачненьким — якраз те, що треба!

Кияни Аліна та Ігор Пасльони завжди раді гостям, а гості, у свою чергу, дуже люблять завітати на гостину до цього привітного подружжя. Безмежка квітів навколо будинку — справа рук господині Аліни, а виноград, фруктові дерева, гордість господаря, тішать око всім, хто завітав. Смачні страви ще більше підсилюють приємні враження. Можливо, тому що в родині існують неписані правила готування смачного: Аліна пече торти і плячки, запікає овочі й готує борщ та узвари, а Ігор чаклує біля відкритого вогнища на подвір'ї: готує бограч, шашлики, інші страви на дровах.

Бограч збирає друзів

Про цю страву, приготовлену Пасльонами, в колі друзів уже ходять легенди: слово «бограч» — звичай уже як запрошення в гості, від якого неможливо відмовитися.

«Бограч — як борщ, у кожній господині (господаря) відрізняється. У нас його Ігор традиційно готує, бо всі страви на вогні — його преференція, — розповідає про таємниці родинної кулінарії Аліна. — Я можу допомогти, щось порізати, але переважно він усе робить сам, мені тільки диктує список із вирахуванням пропорцію продуктів відповідно до кількості гостей, щоб я все закупила. Я взагалі люблю все, що він готує — це вже святкові страви виходять — дає туди щедро приправи, різні інгредієнти».

«У бограчі головне — настрий, з яким ти його готуєш», — додає Ігор і ділиться рецептром свого кулінарного шедевра.

Отож із 200-250 г копченого правдивого сала (якщо немає копченого, то беремо звичайне сало) зрізаємо шкруку і відкладаємо в миску. Ріжемо сало кубиками — 1,5-2 см. Розігріваємо казанок, висмажуємо це сало: вогонь має бути невеликий під казаном, сало має топитися. Коли витопилися шкварки до потрібної консистенції, їх можна витягнути чи залишити в бограчі або, якщо є чоловіча компанія, — покласти на хліб, посыпти чорним перцем, і це буде прекрасна закуска під чарочку горілки, — з гумором коментує деякі моменти кулінарного процесу Ігор.

Кинути в киплячий жир у казані кмин (можна розтерти його трохи в долоні), додати 400 г цибулі, порізаної, як кому подобається, бо видно її зрештою не буде. Смажимо до золотистого кольору.

Потім столову ложку паприки розмішати з водою до кашки, вилити в казан, інтенсивно помішати, щоб не карамелізувалася, не взялася грудочками паприка.

Збільшити вогонь під казаном. До цього моменту має бути підготовлене м'ясо — 2-2,5 кг. Має бути різне — яловичина та свинина, може бути м'ясо на кістці. Якщо бралося некопчене сало, тоді має бути копчене м'ясо, ребра — грам 300, це обов'язково. М'якоть порізати кубиками — 2-2,5 см. М'ясо на кістці готове можна потім відділити від кісток. М'ясо і шкіра від копченого сала тушкуються у казані, постійно підливати воду, щоб не засмажилося і не прилипло до казана. Тушкуються до готовності — 1,5-2 год. Далі викинуті з казана шкірку копченого сала.

Додати до м'яса суміш спецій (для м'яса), хмелі-сунелі, інші улюблені.

Потім 300 г моркви порізати, вкинути в казан і тушкуювати все разом до напівготовності. Підготовлений червоний м'ясо-систий солодкий перець (800-900 г) і помідори (400 г) додати в м'ясо, дочекатися, поки овочі пустять сік, і додати спеції: 1-2 ч. л. сушених коренів (пастернак, селера, морква, петрушка), лавровий лист — 5 шт., 1 ст. л. із гарікою паприки, ерош пішту 1-2 ч. л. (тоді кожен у тарілку додасть собі, скільки захоче цієї гострої приправи — вона обов'язкова і нічим не заміниться), долити воду до тієї густини бограча, яку хочеться мати.

Якщо хтось не уявляє бограч без картоплі або він вдався рідким, то можна додати кілька картоплин. Угорці люблять додавати ще до бограча дуже дрібну домашню локшину (відщіпують маленякі шматочки тіста).

■ ДО СЕЗОНУ

Бограч, овочі на грилі та горіхово-яблучні плячки:

ЧИМ СМАЧНИМ ПРИГОСТИТИ ДРУЗІВ ВОСЕНИ

Бограч у родині Пасльонів готує тільки глава сім'ї.

Посолити за смаком, додати дрібно порізаний часник (3-4 великих зубчики), пучок зелені петрушки, швидко довести до кипіння і зняти з вогню.

Бограч має настоятися 0,5 години. Дістати м'ясо на кістках, видалити кістки, м'ясо порізати і покласти в казан. Додати в тарілку за бажанням сметану, за смаком — ще ерош пішту. Паприка і тмин додаються двічі.

Ось такий детальний опис процесу приготування. Якщо додавати картоплю (у нас було без картоплі), то після того, як приготуються помідори, щоб не була твердою. Страва готується близько трьох годин.

Баклажани по-грузинськи: встигніть сфотографувати!

«Встигніть сфотографувати, поки чоловік не з'їв», — зі знанням результату цієї смачної справи і страви каже Аліна. І рекомендують готовувати, поки синенькі ще свіженькі.

За її рецептром потрібно: 2 баклажани порізати брусками і вимочити у підсоленій воді. Тоді злити воду і трішки відтисти. Обсмажити на олії до готовності, підсолити. Дрібно порізати гарній пучок кінзі, змолоти в блендері або подрібнити добре жменю волоських горіхів, кілька зубчиків часнику (взяла 2 великі), 2 м'ястистих соковитих помідора або можна без них.

Приготувати соус: 1 ч. л. хмелі-сунелі змішати з 1 ст. л. винного оцту, туди додати вичавленій часник і трохи води, щоб було ріденьке (деся 0,5 склянки). Помідори порізати величкими шматками. Все перемішати — і вуаля! Фотографуйте швиденько і кличте родину за стіл!

Салат на решітці

Легка, барвиста, соковита, надзвичайно смачна страва! Аліна каже, що розмітається одразу ж, і дуже задоволена з такого факту: значить, приготовлено так, як треба!

А так як треба, за її рецептром, це: порізати (довільно) болгарський перець, кабачок, баклажан, печериці, кислі яблука, викласти на решітку і запекти до готовності.

Баклажани по-грузинськи.

«Шапка Мономаха» від Аліни.

Тим часом приготувати соус: змішати подрібнений часник із соєвим соусом, лимонним соком, медом і олією в пропорціях, які треба визначити на власний смак, може, трохи присолити. І полити цим запеченим овочі: все, нічого більше винходить не потрібно, бо геніальність, як відомо, прихована в простоті.

Ох і смачна ти, «Шапко Мономаха»!

Тепер будуть знати, що її можна спекти. За родинним рецептом Пасльонів цей торт видається неймовірно смачним. А родинний він символічно: цей пышний торт був весільним тортом подружжя, тому рецепт вони особливо бережуть.

Для його «конструкції» потрібно спекти два коржі: білий і коричневий (з какао). Для кожного з коржів: 3 яйця, склянка сметани, 1,5 склянки борошна і чайна ложка соди, погашеною оцтом (у другу порцію такого тіста ще потрібно буде додати 2-3 столові ложки какао).

Спекти два коржі, кожен із них порізати на три тонші коржі. Крихти, які утворилися при цьому, зібрати: буде посипка на «шапку». Для цього можна ще й трохи натерти крихти з тих коржів, які «порізалися нерівно».

Приготувати заварний крем: 5 жовтків, 1 л молока, 250 г цукру, 100 г вершкового (заздалегідь витягти з холодильника, воно має бути м'який), пакетик ваніліну і 70 г борошна.

Жовтки збити з цукром і ваніліном, влити трошки молока і всипати борошно. Перемішати. Решту молока закип'ятити, а коли воно прохолоне — влити яєчну масу. Помішувати, поки загустне, але не доводити до кипіння. Коли крем почне холонути, додати масло, розмішати і перемістити кремом коржі. Посипати крихтами і почекати, щоб шапка просочилася. І готово!

Яблучник — коли море яблук!

У мене склалося уявлення, що це не просто вишівка, а море яблук, бо їх, за рецептром обох бабусь Аліни, потрібно багато. Зараз яблук вдосталь, яблучна вишівка — особлива: запашна, соковита, оптимальна, отож треба спекти. Аліна каже, що

цей пляшок — з польської кухні, готується просто і вдається відразу.

Потрібно: склянка цукру, 200 г маргарину, пакетик ваніліну, ложка смальцю, склянка борошна, склянка крохмалю, пакетик сухих дріжджів і 6 яєць.

Окремо збити білки і жовтки. Білки відставити, а до жовтків додати решту інгредієнтів і добре вимішати. Додати білки і знову вимішати. Тісто розділити на дві частини, першу викласти на вистелене папером для вишівки деко і підплекти (хвилин 8-10). Викласти яблучну масу (1 кг яблук порізати на тоненькі плястерки або потерти на грубу тертку, присипати корицею, додати цукор за смаком і жменю тертої булки), залити другою частиною тіста і відправити в духовку ще на 45 хвилин — до повної готовності. Вийняти, притрусити цукровою пудрою і насолоджуватися смаком і ароматом.

Готуй страви в лаваші!

А якщо гості на порозі і на приготування смаколіків нема часу, Аліна радить страви з лавашем. Каже, що їх начиняти можна чим завгодно, а затим злегка спекти: на тій же решітці чи на пательні з товстим дном — і вже буде чим пригостити друзів. Причому смачно! Ось, пріміром, можна, поки друзі розговоряться, подрібнити печериці (якщо є) з цибулею, обсмажити їх разом, додати спецій, закрутити в лаваш і запекти. Або сир — м'який, плавлений, твердий (вибираєте) — розмішати із зеленню, присолити-приперчити і знову ж таки запекти.

А десертні млинці в Аліни просто чудові! Вона готує яблучну заготовку (порізати яблука, присипати корицею, додати цукор і потушкувати до розм'якшення яблук). Ця заготовка чудова до всього: пирогів, пляшків тощо, але якщо нею перемістити лаваш навпіл із сирковою масою (сир такий, як на налисники), закрутити його і запекти — такий десерт, що за вуха не відрівти! Отож не забувайте: осінь — чудовий час для дружніх посиденьок. Смачних осінніх кулінарних відкриттів!

СПОРТ

Олеся Рихлюк
українська волейболістка

УКРАЇНА МОЛОДА
СЕРЕДА, 11 ВЕРЕСНЯ 2019 | 15

■ ФУТБОЛ

Прогресивний дует

У лідерах першої ліги — команди, котрі ще кілька років тому не мали професіонального статусу

Перегравши «Чорноморець», футболісти львівського «Руху» отримали порцію додаткової впевненості у власних силах.
Фото з сайта fcrukh.com.

Григорій ХАТА

У наступному сезоні на українську прем'єр-лігу очікує розширення й за-для поповнення своїх рядів в елітному дивізіоні чекають на два кращі колективи першої ліги, котрі за підсумками турніру направляють підвищаться в класі. Потрапити до «еліти» матиме змогу й третя команда першого дивізіону, якщо, звісно, в стикових матчах переграє останню команду чемпіонату УПЛ-2019/2020.

Враховуючи наявність двох прямих перепусток до найсильнішої ліги країни, в першій лізі спостерігається неабияке пожвавлення серед очохічих здобути статус елітного клубу. І, що цікаво, після перших восьми турів на перших ролях перебувають доволі неочікувані колективи. Наразі призова трійка сформована з клубів, котрі мають відверто скромну історію, тоді як команди з іменем (та, що головне, з необхідною для еліти інфраструктурою) перебувають у тіні.

Цікаво, звісно, буде побачити, хто зі статусних учасників першої ліги — «Чорноморець», «Волинь», «Оболонь» чи «Металіст-1925» — дістанеться на фініші призових місць, однак наразі лідерські позиції належать молодим амбітним клубам, які не так давно ще грали серед аматорів.

Так, лідер першості у Д-1 — «Агробізнес» із міста Волочиськ, що на Хмельниччині, — у сезоні 2016/2017 років був переможцем чемпіонату України серед аматорів. А колектив, який наразі посідає друге місце в турнірній таблиці, — «Рух» зі Львівщини — в тому-таки сезоні лише розпочав своє професіональне буття.

Цікаво, що обидва колективи тісно пов'язані з персоною знаного в українському футболі тренера Мирона Маркевича. Саме з його ініціативи на початку 2000-х років у передмісті Львова — на своїй малій батьківщині, у містечку Винники — було створено «Рух». Там же згодом розпочала свою функціонування й футбольна академія Мирона Маркевича. І нехай нещодавно «Рух» змінив прописку, переїхавши з передмістя до обласного центру, його коріння все одно простягається до відомого футбольного спеціаліста. Щодо «Агробізнесу», то в літнє міжсезоння на пост го-

■ ТАБЛО

Перша ліга. 8-й тур. «Балкани» — «Авандард» — 0:2, «Черкащина» — «Металург» — 0:3, «Агробізнес» — «Гірник-Спорт» — 4:0, «Кремінь» — «Прикарпаття» — 3:4, «Інгулець» — «Волинь» — 0:0, «Рух» — «Чорноморець» — 2:0, «Металіст-1925» — «Мінай» — 2:3, «Оболонь-Бровар» — «Миколаїв» — 2:0.

Лідери: «Агробізнес» — 19, «Рух», «Авандард» — 17, «Оболонь-Бровар» — 16, «Мінай», «Металіст-1925» — 14.

ловного тренера команди запросили старшого з синів Мирона Маркевича — Остапа, котрий до того кілька років працював у системі іспанського «Вільяреала», де очолював молодіжну команду віком до 19 років. При цьому Остап Маркевич активно розвивав свої тренерські навички, проходячи стажування у відомих наставників іспанської прімери — Зінедіна Зідана та Ернесте Вальверде.

Як видно з результатів «Агробізнесу», котрий минулого юїк-енду здобув шосту перемогу поспіль у чемпіонаті, часу на Піренеях Остап даремно не гаяв, обріші необхідними для успішного тренера знаннями. За короткий проміжок часу молодий тренер перетворив команду, котра в попередньому сезоні ледве врятувалася від вильоту до другої ліги, на колектив, який всерйоз претендує на потрапляння до еліти вітчизняного футболу. «У матчі проти «Гірника-Спорта» (4:0) уже можна було бачити команду, котра вміє контролювати матч, добре атакувати. Відчувається й прогрес у грі захисної ланки, але зробити якісь висновки можна буде наприкінці сезону», — наголосив Остап Маркевич.

Упевнену перемогу в минулому турі відзначивав і «Рух», який у важливому для себе протистоянні вдома переміг нещодавнього учасника елітного дивізіону — «Чорноморець». На початку 2019-го року середняка зі Львівщини очолив знаний білоруський наставник Леонід Кучук, з яким команда значно додала в ігровій майстерності. Зібравши на львівському стадіоні «СКІФ» рекордну як для клубної відвідуваності аудиторію (4 тисячі глядачів), «рухівці» двічі засмутили «моряків», продемонструвавши свої високі амбіції. «Почесно перемогти «Чорноморець», — наголосив Леонід Кучук.

«Не хочеться, аби наша невдача на ЧС залишилася непоміченою. Важливо зробити правильні висновки, чітко вирішивши: рухається вітчизняний волейбол уперед чи тупцює на місці».

■ ВОЛЕЙБОЛ

Багатофакторний прокол

Удруге поспіль чемпіонками Європи стали сербські волейболістки; збірна України, не вийшовши з групи, не виконала поставлене перед нею завдання

Українські волейболістки завершили ЧЄ-2019 на передостанньому, п'ятому, місці в своїй групі.
Фото з сайту volleyball.ua.

Григорій ХАТА

Щойно завершився волейбольний чемпіонат Європи серед жінок, за аналогічним організаційним принципом, у чотирьох європейських країнах — Франції, Словенії, Бельгії та Голландії, 12 вересня стартує чоловічий чемпіонат континенту, на якому гратиме й збірна України.

Свої матчі групового турніру «синьо-жовті», очолювані латвійським наставником Угісом Крастіньшем, грاثимуть у Голландії, де, окрім господарів, українським волейболістам опонуватимуть збірні Польщі, Чехії, Естонії та Чорногорії.

Регламент груового раунду аналогічний тому, який застосовувався й на нещодавньому жіночому єврофорумі. Охочим пробитися до 1/8 фіналу на груповому етапі потрібно посісти у своєму скететі місце, не нижче четвертого.

Без сумніву, підопічні Крастіньша намагатимуться зробити те, що не вдається вітчизняним волейболісткам.

Хоча, за словами президента федерації волейболу України Михайла Мельника, в таборі національної збірної панувала впевненість у подоланні груповою бар'єру.

«Перед командою Гарія Єгіазарова стояло завдання здобути в заключних двох турах перемоги над збірними Словенії та Польщі.

«Не хочеться, аби ця невдача залишилася непоміченою. Важливо зробити правильні висновки, чітко вирішивши: рухається вітчизняний волейбол уперед чи тупцює на місці», — відзначила лідер «синьо-жовтіх» Олеся Рихлюк, одначасно попросивши вибачення у болівальників за те, що команда не вправдала покладених на неї сподівань.

У заключному турі наші волейболістки «всуху» переграли Португалію, утім після невдачі в грі зі словенками той успіх не мав особливого турнірного значення. Відтак президент ФВУ визнає, що збірна Гарія Єгіазарова свое завдання на турнір не виконала. Причини? Пан Мельник називає низку об'єктивних і суб'єктивних факторів, поміж яких — травми основних ліберо та центральної блокуючої, а також проблеми з психологочною готовністю.

«Не хочеться, аби ця невдача залишилася непоміченою. Важливо зробити правильні висновки, чітко вирішивши: рухається вітчизняний волейбол уперед чи тупцює на місці», — відзначила лідер «синьо-жовтіх» Олеся Рихлюк, одначасно попросивши вибачення у болівальників за те, що команда не вправдала покладених на неї сподівань.

Титул чемпіона Європи вдруге поспіль здобула збірна Сербії, котра у фіналі вирвала перемогу в співгосподарок турніру — туркень — 3:2. ■

■ ПЕРЕДПЛАТА-2019

Інтернет для всіх — газета для обраних

Поспішіть передплатити «Україну молоду» на четвертий квартал

«Україну молоду» у своїх відгуках і читаї — як зі столиці, так і з глибинки, — і колеги-журналісти оцінюють як головну газету держави. Редакція «УМ» і надалі намагатиметься бути гідною такої високої оцінки і вашої уваги, шановні читачі!

Нині триває передплата на «Україну молоду» на жовтень і наступні місяці 2019 року як за електронною версією Каталогу видань України «Преса поштою», так і за друкованим Каталогом видань України «Преса поштою».

Оформити передплату на жовтень можна до 18 вересня у відділеннях поштового зв'язку, в операційних залах поштамтів, у пунктах приймання передплати, на сайті УДППЗ «Укрпошта» www.ukrposhta.ua, ДП «Преса» www.presa.ua.

До наших постійних читачів ми традиційно звертаємося: якщо ви багато років передплатите «Україну молоду» — порадьте передплату і своїм родичам, друзям, сусідам, знайомим.

Передплатна вартість «України молодої» на 2019 рік:

на місяць — 62 грн. 62 коп.,
на два місяці — 125 грн. 24 коп.,
до кінця року — 187 грн. 86 коп.

Передплатний індекс — 60970

Для організацій, юридичних осіб:

на місяць — 82 грн. 62 коп.,
на два місяці — 165 грн. 24 коп.,
до кінця року — 247 грн. 86 коп.

Передплатний індекс — 01555

П'ятничний номер:

на місяць — 23 грн. 11 коп.,
на два місяці — 46 грн. 22 коп.,
до кінця року — 69 грн. 33 коп.

Передплатний індекс — 49497

«Укрпошта» додатково за саму процедуру оформлення передплати бере: на місяць — 2 грн. 90 коп., на квартал — 6 грн. 70 коп.

«Україну молоду» можна прочитати в усьому світі через партнерську мережу PressReader

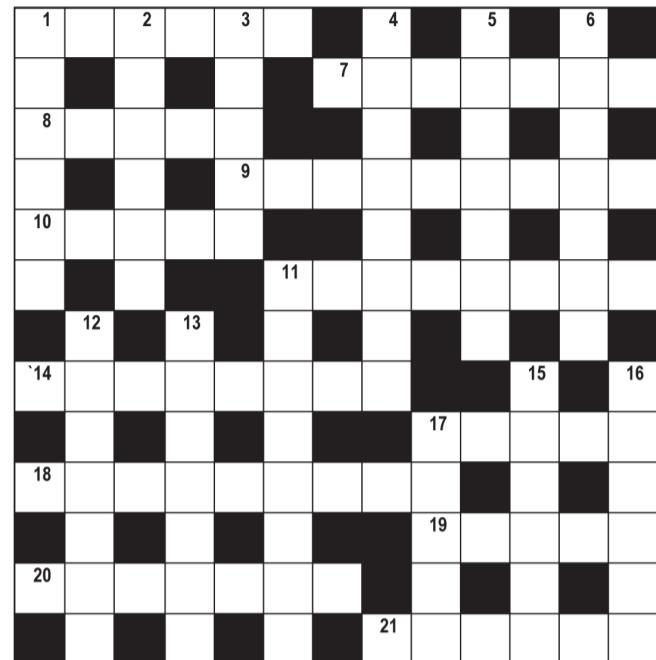
Читайте
в наступному
номері:

Землі розбрату

Фермер відстоював межу стріляниною

16 | УКРАЇНА МОЛОДА
СЕРЕДА, 11 ВЕРесня 2019

КАЛЕЙДОСКОП

КРОСВОРД ВІД МАЛАНКИ №101

По горизонталі:

1. Творче псевдо матері Лесі Українки. 7. Черепаха з казки про Буратіно. 8. Піаніст, який грає під час демонстрації німів фільмів. 9. Умовна сила поштовхів при землетрусі. 10. Найвищий титул тюркського дворянства. 11. Військовий, який тікає з поля бою. 14. Прилад для визначення темпориту музичного твору.

17. Українська етнічна група, насильно депортована в 1940-х роках із Закарпаття. 18. Невеликий горизонтальний отвір у стіні укріплення чи в бронебашті. 19. Місце для розведення худоби в промислових масштабах. 20. Романтична зустріч у Франції. 21. Столиця Канади.

По вертикали:

1. Суцільна темрява. 2. Товари іноземного виробництва. 3. Фатум, доля, сума вчинків у попередньому житті. 4. Родючі ґрунти, які німці намагалися вивезти з України. 5. Постава, форма тіла людини. 6. Детектив поліції, який шукає докази

злочину. 11. Вимерлий ящур, яким так люблять бавитися діти. 12. Застібка-оздоба на дорогому намисті. 13. Флора і фауна разом. 15. Ароматична смола, яку використовують для обкурювання та приготування запашних масел. 16. Промова, оголошена без пауз, на одному диханні. 17. Станок, на якому закріплюється ствол гармати.

Кросворд №100 від 10 серпня

ПРИКОЛИ

На дні народження на роботі:

— Тамаро Петрівно, вам що наліти?

— Мінералки без газу.

— С тільки з газом.

— Тоді горілки.

Науме Ароновичу, а яка різниця між закоханим чоловіком та одруженим?

— Закоханий чоловік не знаходить слів, а одружений не встигає їх вставити.

Сонечко, що тобі подарувати?

— Жінки, на відміну від чоловіків, у подарунках не виагливі: діаманти — так діаманти, шуба — так шуба, машина — так машина. Це вам, чоловікам, можна з кольором шкарпеток не вгадати.

Мона знайшов глечик із золотими монетами і як чесний, законослухняний громадянин узяв собі

25%, а решту переховав.

Дві подружки на Привозі:

— Розочко, ти недавно переїхала на нову квартиру. Ну і як там?

— Так, спочатку почувалася зовсім чужою, а потім з усіма переварилася.

Купила гель для ніг «Кінська сила», два дні не могла потрапити додому, весь час проскакувала.

Рабинович іде по вулиці, раптом бачить аварію. Підходить і питав:

— Страховий агент уже приходив?

— Ні.

— Тоді я ляжу поруч із вами.

Суддя суворо:

— Сподіваюся, ви знаєте, що вас чекає за неправдиві свідчення?

— Дадуть тисячу баксів і «БМВ Х6».

СЕЛЕБРІТІЗ

Камінг-аут по-голлівудськи

Зірка «Сутінків» Крістен Стюарт зазнає переслідувань

Дара ГАВАРРА

Ще зовсім недавно вся дівоча підлітково-юнацька кіноаудиторія переживала через роман, який відбувався між виконавцями головних героїв фантастичної саги «Сутінки». Крістен Стюарт та Робертом Паттісоном, а вже згодом усі кіномани були шоковані, що їхня улюбленіця Белла Свон (вона ж Крістен Стюарт, адже глядачі майже завжди уособлюють головних героїв фільмів із їхніми виконавцями) зізналася, що любить... дівчат. Ну як таке витримати — зрадити самому Паттісону!

Ta все б нічого, якби цей камінг-аут не порушив кар'єру молодої зірки. Панна Стюарт зізналася в інтерв'ю одному з глянцевих журналів, що її сходження на голлівудський олімп було порушено її зізнанням, що вона має нетрадиційну сексуальну орієнтацію. Поки вона зустрічалася з особами протилежної статі (спочатку ній був роман із «вампіром» Робертом Паттісоном, від якого згодом вона пішла до режисера Руперта Сандерса), її кар'єрі нічого не загрожувало — вона знімалася в суперпопулярних фільмах, отримувала чималеньки

гонорари. Та ситуація різко змінилася, коли у 2016 році світ дізнався, що молода й амбітна акторка полюбляє дівчат, а не хлопців. Зірка почала зустрічатися винятково з представницями своєї статі. Серед її подружок були і кінопродюсер Алісія Каргайл, і французька співачка Соко, і виконавиця St. Vincent, і модель Стелла Максвелл. Нині 29-річна актриса зустрічається зі сценаристкою Ділан Майер.

Дискримінацією через свою бісексуальність актриса пояснює й те, що її перестали запрошувати на ролі у касових блокбастерах, а якщо й запрошують, то ставлять умову, аби вона приховувала свою орієнтацію. ■

Крістен Стюарт.

Варка ВОНСОВИЧ

ДІАГНОЗ

То баклани, то бобри

Як фауна «руйнує» спортивні споруди Росії

з). І хоч як уже вмовляли спеціалісти, що знаються на геодезії, не будувати на острові Октябрський стадіон — та де там, таки побудували. А варто було б знати, що раніше цей остров називався Ломзє, що з німецької означає «болото». Правда ж, промовиста назва? Раніше мудрі німці нічого, крім садів, там не залиялись з усіма охочими до подібної інформації картінками. Цього разу звернула на себе увагу арена в Калінінграді (колишньому Кенігсбер-

геме-архітекторам заманулося. Ну і як результат — довкола стадіону «пучить» плитку, западається асфальт, «гуляє» покріття, просядає ґрунт. Місцеві гумористи жартують, що винні в усьому бобри, які «будують» підземні нори, от і «пучить» усе довкола. Так і хочеться згадати народну російську мудрість: «Не понос, так золотуха», тобто як не баклани, так бобри, лиши би не чиновники були крайні... ■

ПОГОДА

12 вересня за прогнозами синоптиків

Київ: невелика хмарність, без опадів. Вітер південний, 3-8 м/с. Температура вночі +12...+14, удень +26...+28.

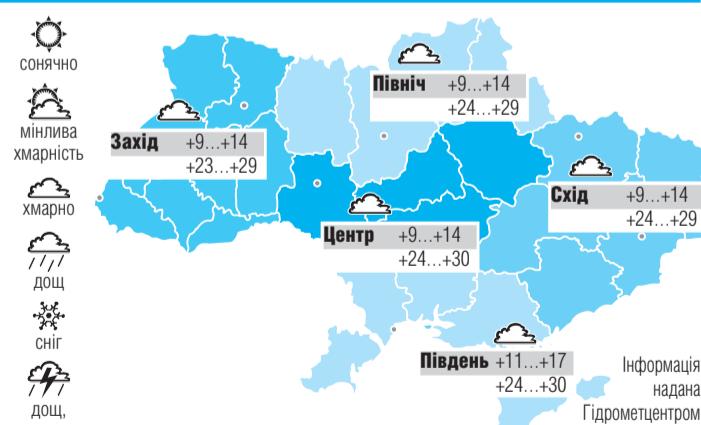
Миргород: без опадів. Уночі +10...+12, удень +26...+28.

Вінниця: без опадів. Уночі +10...+12, удень +26...+28.

Одеса: без опадів. Уночі +14...+16, удень +25...+27.

10 вересня температура води в Чорному та Азовському морях становила 20-23 градуси, у Дніпрі біля Києва — 21.

Курорти Карпат: невелика хмарність, без опадів. Трускавець: уночі +10...+12, удень +23...+25. Моршин: уночі +10...+12, удень +24...+26.

Передплатні індекси: 60970, 1555

Наша адреса: 03047, Київ, пр. Перемоги, 50

Телефони редакції: 044-361-62-61;

з мобільного: 094-926-32-61

Електронна пошта редакції:

ukrmoloda@ukr.net

Рекламне бюро:

reklama-umoloda@ukr.net

Відділ реалізації:

454-84-41

sale_umoloda@ukr.net

«УМ» в інтернеті: <http://www.umoloda.kyiv.ua>

Відділи:

економіки — wagner@ukr.net

культури, історії, суспільних проблем —

vsamchenko@i.ua

Редактор Михайло Дорошенко

Засновник і видавець —

ПП «Україна молода»

Свідоцтво про реєстрацію:

КВ №3386 від 29.08.98

© Дорошенко М.І., 2013

При використанні наших публікацій посилення на «УМ» обов'язкове.

Рукописи не рецензуються і не повертаються

Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець.

Комерційні публікації виходять під рубриками:

«Український виробник», «Позиція», «Банківська справа»,

«Фінансова експертіза», «Здоровенькі були», «Іде — працює!»,

«Знайомтесь — новинка», «Партнерство», «Програми»,

«Проекти», «Альма-матер», «Продукт», «Протистояння»,

«Вітасмо», «Любов і шана».

Матеріали із позначкою © друкуються на правах реклами

Газета друкується
у видавництвах:
«Преса України» — у Києві
Зам. 3009101

«Видавничий дім

«Високий Замок» — у Львові

Зам. блок № 538

Верстка та виготовлення

фотографій —

комп'ютерний центр

редакції «УМ»,

Газета виходить

у вівторок, середу,

п'ятницю — суботу (спільні номери)

Тираж 86734